

DAVID

G. Andre

Pentru tinerii credincioși

GBV

©1991 GUTE BOTSCHAFT Verlag,
GBV P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany

INTRODUCERE

„A sluji celor din generația ta prin voia lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 13.36).

Istoria lui David ocupă în Biblie mai mult loc decât oricare alta (aproximativ șaizeci de capitole; jumătate din psalmi îi sînt atribuiți), în afară de aceea a Domnului Isus (optzeci și nouă de capitole ale evangheliilor).

Exemplul său e mereu amintit, mai ales în legătură cu viața regilor care i-au urmat. În Noul Testament este citat de cincizeci și opt de ori. Aceasta arată importanța pe care o are viața acestui om al credinței în revelația divină. Prototip remarcabil al lui Hristos, fie în mai multe părți ale istoriei sale, fie în psalmi, el ne este prezentat totuși și ca „un om avînd aceleași slăbiciuni ca și noi". Este chiar o dovadă foarte evidentă a inspirației divine a Scripturilor faptul că greșelile unui slujitor atît de renumit, greșeli grave, nu sînt nici ascunse, nici micșorate.

Viața sa poate fi privită sub aspectul său istoric: pregătirea și viața unui om al lui Dumnezeu. Putem să ne oprim și la învățătura morală care decurge din aceasta. Ce ne învață istoria sa? În ce îl putem imita? Cum să evităm capcanele pe care le-a întîlnit? În sfîrșit, această viață are întreaga sa semnificație profetică și simbolică; în cărțile istorice și în psalmi ni-L prezintă pe însuși Domnul Isus, ca rămășiță viitoare a lui Israel.

Vom reține mai ales învățămintele cele mai de seamă care reies de aici: credința care chiar din tinerețea lui a fost resortul mersului său; disciplina, educația la care Dumnezeu l-a supus pentru a forma instrumentul care în propria sa generație trebuia să slujească potrivit sfatului Său; responsabilitatea, care, sub conducerea lui Dumnezeu, rămînea atașată acțiunilor sale și consecințele care au decurs din aceasta; în sfîrșit, în mod deosebit, viața sa de familie, care nu a fost la înălțimea credinței sale și a vieții sale lăuntrice.

Tinerețea

Viața lui David se desfășoară aproximativ în secolul al XI-lea înainte de Isus Hristos, datele de 1085 la 1015 fiind prezentate de obicei, fără prea multă certitudine. El avea treizeci de ani când a devenit rege și a domnit patruzeci de ani (2 Samuel 5.4 1 Cronici 29.27). Născut la Betleem, unde mai târziu Se va naște Domnul său, el era fiul lui Isai, deci urmaș al lui Rut Moabita (Rut 4.21-22; Matei 1.5).

1. Ungerea (1 Samuel 16.1-13)

În ciuda misiunii care-i fusese încredințată, Saul nu-l distrusese cu totul pe Amalec. În consecință, Samuel îi declarase: „Domnul a rupt astăzi domnia lui Israel deasupra ta și a dat-o aproapelui tău, care este mai bun decât tine” (1 Samuel 15.28). Din ziua aceea, regele respins trebuia să se întrebe cu îngrijorare care este acest „aproape” care-i va răpi tronul, lui sau fiului său. La rîndul său, Samuel îl plîngea pe Saul, puțin grăbit, se pare, să-l ungă pe cel pe care Domnul îl va desemna. Pentru a-l hotărî pe profet să meargă la Isai, la Betleem, a trebuit insistența lui Dumnezeu: „Pe unul din fiii lui Mi l-am ales ca împărat”. Samuel își luase sticluța cu undelemn - lucrarea omului - pentru a-l unge pe Saul, cerut de popor (1 Samuel 10.1). Pentru David, ales de Domnul, el va lua cornul său - lucrare divină - (1 Samuel 16.1, la fel pentru Solomon, în 1 împărați 1.39).

La Betleem, bătrînul va învăța o lecție însemnată. Atîția ani el mersese cu Dumnezeu și totuși nu-și dăduse într-adevăr seama că „Domnul nu Se uită la ce se uită omul, omul se uită la ceea ce izbește ochiul, dar „Domnul Se uită la inimă” (verset 7). Muștră de Dumnezeu său cu privire la Eliab, el lasă să treacă prin fața lui cei șapte fii ai lui Isai, fără a alege vreunul. Totuși Domnul spusese clar că trebuia să ungă un om din această familie. „Aceștia sînt toți fiii tăi?” întreabă el mirat. „A mai rămas cel mai tînăr”, răspunde tatăl, „dar iată, paște oile”.

La cererea lui Samuel, se duce să-l caute; pe el îl unge în mijlocul fraților săi. David era cel mai mic, cel mai puțin respectat, cel pe care omul nu l-ar fi ales. Dar Dumnezeu vedea în inima sa credința care era deja vie. El era frumos cum fusese Moise (Evrei 11.23), așa cum va fi împăratul Slavei: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor” (Psalmul 45.2). El era păstor, așa cum fuseseră Iacov și Moise. Contrast frecvent în Cuvînt, între păstor și vînător. Acesta își găsește satisfacția pe seama victimei sale, în timp ce păstorul se cheltuiește și se consacră lucrării.

Energia vânătorului îl caracterizează pe David, războinicul; dar el fusese pregătit ca păstor, cu acest caracter îl va învinge pe Goliat și mai târziu va paște poporul lui Dumnezeu.

Înainte de a deveni păstorul lui Israel, el a trebuit să învețe întradevăr să îngrijească turma din Betleem, să elibereze oaia pe care o lua leul, expunându-se el însuși loviturilor sale. În singurătatea lui el dovedea astfel valoarea care o avea pentru el un singur miel (Luca 15). „Prima etapă în propria noastră istorie conține și revelează calitățile principale care disting etapele succesive ale vieții noastre; prin urmare, nimic nu este mai important pentru creștin decât influența pe care el o suportă când parcurge această primă etapă”. Chiar după ce el fusese cântărețul lui Saul, nimic nu s-a schimbat pentru David: el se întorcea de la Saul pentru a paște oile tatălui său la Betleem.

Duhul Domnului a venit peste el din ziua ungerii sale (verset 13). Ce transformare înseamnă aceasta în viața sa! În ultimele sale cuvinte, el remarcă încă: „Duhul Domnului a vorbit prin mine și cuvântul Lui era pe limba mea” (2 Samuel 23.2). În timpul vieții sale, în ce mod minunat va fi condus și învățat de acest Duh!

El a fost uns în mijlocul fraților săi, așa cum și Domnul Isus a fost „uns cu untdelemn de bucurie, mai presus de însoțitorii săi” (Evrei 1.9).

Oamenii își formează pe cei tineri, apoi îi cheamă la o misiune. Dumnezeu face însă invers. Mai întâi El cheamă. Dacă, întocmai ca tânărul Isaia (Isaia 6.8), I s-a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă”, El îl pregătește. Pregătirea Sa nu este de o zi, nici de un an; ea se poate prelungi mult timp, patruzeci de ani pentru Moise, mai mult de trei ani pentru Saul din Tars, mai mulți ani pentru David. Într-adevăr, cum va ajunge acest tânăr la scaunul de domnie? El nu are deloc vârsta pentru aceasta.

Saul este lepădat, dar el domnește încă. Poporul îl va accepta pe David? Numai credința putea discerne în el pe alesul lui Dumnezeu, credința pe care au avut-o cei care vor fi la el la Adulam sau la Țiclag; credința care a însuflețit-o pe Abigail; credința care a rămas vie în inima sa și i-a dat răbdarea să aștepte să vină momentul lui Dumnezeu pentru a-i da El însuși coroana.

Această credință va trebui pusă la încercare pentru a-i demonstra realitatea; însuși omul va trebui să fie format în școala lui Dumnezeu. Nu poți „sluji după voia Sa”, fără a trece prin această școală, adesea lungă și grea, dar în care Stăpînul rămîne plin de har. „Cine învață ca El?” (Iov 36.22; Matei 11.29).

2. Primele încercări ale credinței

Ne este spus în 1 Timotei 3.10: „Să fie puși la probă mai întâi și numai dacă sînt fără vină, să servească”. Acesta este modul de lucru al lui Dumnezeu. Aceste prime teste sînt foarte importante în viața unui tînăr creștin. Va ști el să răspundă la ele în viața sa particulară, în mărturia sa publică, pentru ca Domnul să-i poată încredința mai mult?

a) Leul și ursul (1 Samuel 17.34-35)

Credința păstorașului de la Betleem a fost pusă la încercare, cînd, singur, își păzea turma. Apare un leu care-i răpește una din oi. David își va spune: nu-mi pasă, pericolul este prea mare s-o scap, nu-i decît o oaie? Din contră, el urmărește fiara, scapă animalul cu mîna sa; cînd leul îl atacă, el îl lovește și îl ucide.

În taina inimii sale, el are convingerea: „Domnul m-a scăpat din gheara leului”. Experiență binecuvîntată a puterii divine ca răspuns la credință - experiența fericită pe care o poate face orice tînăr credincios care contează pe Domnul Său, în problemele, alegerile, încercările începutului vieții sale. A obține victoria în ele (Psalmi 119,9) este preludiul unei vieți binecuvîntate; a se lăsa oprit, descurajat, abătut, poate avea consecințe foarte regretabile pentru viitor, deși Domnul este credincios și-l ridică pe cel care vine la El.

b). Goliat (1 Samuel 17.1-54)

O încercare mult mai serioasă îl așteaptă pe David. El va trebui să dea mărturia publică despre credința sa și să acționeze în consecință.

În fața uriașului, poporul și însuși Saul sînt îngroziți (versetele 11,24). Despre Ionatan nu se spune nimic; în orice caz, el nu s-a oferit să lupte. Dar David are o credință deja încercată. El poate spune lui Saul fără a ezita: „Robul tău va merge și va lupta cu acest filistean”. Degeaba a spus Saul: „Tu nu poți”; David răspunde: „Domnul, El mă va scăpa”.

Credința tînărului păstor era, dacă se poate spune, stimulată de o sfîntă indignare. Cum se putea să fugi din fața „acestui om”, a acestui filistean care a aruncat disprețul asupra lui Israel, care a insultat oștirile aranjate de Dumnezeu cel viu, care L-a insultat pe Dumnezeu însuși? Dumnezeu trebuia să-Și scape poporul din mîna unui asemenea dușman.

David refuză resursele omenești, armătura lui Saul; el alege pentru luptă instrumentele păstorului: traista în care purta, fără îndoială, leacurile necesare pentru oile bolnave sau rănite, ca și propria sa hrană, imagine a Cuvîntului lui Dumnezeu, care-l hrănește pe slujitor și conține resursele necesare slujbei sale. El pune în ea cele cinci pietre netede, imagini ale atîtor versete ale Cuvîntului aplicate la timp.

„Cinci” pietre - puțin lucru în aparență, imagine a slăbiciunii omului, dar, în mîna lui Dumnezeu, instrument al victoriei.

Credința îi umplea inima și îi dădea întreaga asigurare. El venea contra lui Goliat „în numele Domnului pe care tu l-ai insultat”, pentru ca tot pămîntul să știe „că Israel are un Dumnezeu” și ca toți să știe că „biruința este a Domnului”. Încrederea în Dumnezeu era baza unor asemenea declarații în fața unui popor îngrozit. Mai hotărîtă încă este îndrăzneala chiar în momentul în care filisteanul se ridică, înaintează și se apropie în întîmpinarea lui David. Tînărul nu fuge în acest moment critic; din contra, el se grăbește și aleargă spre linia de bătaie, pune mîna în traista sa, ia piatra, o aruncă cu praștia: biruința este a lui. Filisteanul este decapitat cu propria sa sabie, așa cum ne este spus despre Domnul Isus că El a învins, prin moarte, pe cel care avea puterea morții (Evrei 2.14).

În ziua luptei, David este disprețuit de fratele său (verset 28), el este necunoscut lui Abner și lui Saul (verset 55), dar devine obiectul atașamentului pentru credință (Ionatan: 18.1-4).

3. La curte (1 Samuel 18)

David va fi supus unui alt gen de încercări: succesul, popularitatea, dar și nerecunoștința, ura izvorîită din gelozie. Ce se va întîmpla cu credința sa?

a) Cîntăreț din harfă (1 Samuel 16.18-23; 18.10; 19.9)

Muzica ocupa un loc important în viața fiului lui Isai. Din copilărie el mînuia harfa; ea îi dădea ocazia să fie adus la curte pentru a-l calma pe Saul. Reacțiile regelui arată că muzica potolește, destinde, dar nu schimbă inima. Situația este alta astăzi?

David a cîntat din harfă pentru a-l ajuta pe rege, stăpînul său. El va continua să practice arta sa, dar concentrînd-o asupra laudei lui Dumnezeu. În amurgul vieții sale, el se va numi „Dulcele psalmist al lui Israel”. El va institui cîntăreți pentru a-L lăuda pe Domnul. Chiar la întoarcerea din exil, se vor mai folosi „instrumentele lui David” pentru cîntare (Neemia 12.36).

b) Căpetenie a oștirilor

După victoria lui David asupra lui Goliat, „Saul îl numește mai mare peste războinici”. La întoarcerea de la bătălie, grupuri de femei cîntă și își răspund unele altora: „Saul a bătut miile lui - iar David, zecile lui de mii”.

Saul este foarte supărat și își dă seama că tînărul betleemit este urmașul anunțat de Samuel: „Nu-i mai lipsește decît împărăția”. Și din ziua aceea Saul a privit cu ochi răi pe David”. Dar David nu se mîndrește cu aceasta, din contra, el continuă să meargă cu Dumnezeul său: „Domnul era cu el” (1 Samuel 18.12). Saul îl îndepărtează de lîngă el și îl degradează, îl pune

mai mare numai peste o mie de oameni. David continua totuși să „iasă și să intre în fața poporului” și „Domnul era cu el”. Pentru fiecare era clar că el mergea cu Dumnezeu. Întreg Israelul și Iuda îl iubeau. El nu era trufaș, ci era mereu cu ei. „El se poartă cu mai multă înțelepciune decât toți slujitorii lui Saul și numele lui a ajuns foarte vestit” (18.30).

c) Ginere al împăratului

Saul promisese pe fiica sa Merab și mari bogății oricărui va lovi pe Goliat. În loc să-și țină cuvântul, el va pune noi condiții căsătoriei lui David cu fiica sa cea mare, sperînd că, în noi lupte, mîna filistenilor va fi asupra lui. Apoi, cînd a venit vremea să o dea pe Merab lui David, ea a fost dată ca soție lui Adriel. Mical, cea mai tînăra fiică a lui Saul, îl iubește pe David. Saul vede în aceasta o ocazie minunată să încerce din nou să-l facă să moară pe dușmanul său, prin mîna filistenilor. David nu se lăsa orbit de perspectivă: „Sînt un om sărac și de puțină însemnătate”. În loc de o sută de prepuțuri ale filistenilor, el va aduce două sute; el răspunde cursei întinse, printr-o nouă victorie cu Dumnezeu. Saul este deci obligat să i-o dea pe Mical și trebuie să-și dea seama că, în ciuda înaltei sale poziții ca ginere al împăratului, David stăruia în credința sa și că „Domnul era cu el” (versetul 28).

d) Gelozia lui Saul

La curte, o încercare mai grea îl aștepta pe David. Înălțarea nu l-a determinat să se vadă mai mare în ochii săi, nerecunoștința nu l-a amărît. Ce va face gelozia lui Saul?

Împăratul are ochiul asupra tînărului. El îl înjosește, îl expune pericolelor. Vrea să-l ucidă sau să-l omoare alții. Conspira cu slujitorii săi pentru a-l omorî. Încă odată încearcă să-l pihonească de perete cu sulița sa. Și cînd ginerele său reușește să scape, el trimite niște oameni pentru a-l omorî în patul său.

Care este reacția lui David? Psalmul 59 ne-o arată: rugăciuni fierbinți adresate lui Dumnezeu pentru a fi scăpat; încredere în Acela care este adăpostul său, care Se poartă plin de bunătate față de el; siguranța că va fi ascultat: „Voi cînta puterea ta și dis-de-dimineată voi lăuda bunătatea Ta; căci Tu ai fost „un adăpost în ziua necazului”. Cu toate acestea, David va trebui să fugă. Trebuie ca el să fie pregătit (format) pentru a sluji după voia lui Dumnezeu. El trebuie să treacă prin disciplină, în tristețea singurătății.

Credința sa a fost pusă la încercare, în secret, public, la curte; ea a învins. Dar trebuie o școală mai dureroasă pentru a pregăti pe împăratul după inima lui Dumnezeu pentru slujba care-l așteaptă.

Școala credinței

David a fost „uns”. Credința sa a fost pusă la încercare prin pericolele întâmpinate, prin atracțiile de la curtea lui Saul. Înainte de a ajunge la scaunul de domnie, trebuie, pentru a îndeplini cum vrea Dumnezeu înaltele sale funcții, să treacă prin disciplina Sa.

1. Formarea (pregătirea)

Pentru a scăpa de Saul, David a trebuit să fugă, însă nu fără regrete. Da, trebuie să părăsești totul: soție, casă, prieteni, conducere, resurse. Ani de zile va rătăci ici și colo. Dumnezeu Se va servi de aceasta pentru a-l trece prin diverse experiențe, pentru a-i întări credința prin încercare, pentru a-i face cunoscută propria sa inimă și pentru a-l duce să se bazeze numai pe Dumnezeu și pe harul său.

A. Adăposturi felurite

În necazul său, David merge mai întâi să caute ajutor ici și colo.

a) *La Samuel (1 Samuel 19.18)*

Era foarte firesc ca fugarul să se refugieze pe lângă bătrînul proroc care-l unsese și a cărui experiență îi putea fi o binecuvîntare. El și Samuel s-au dus și au locuit la Naiot. Scurtă ședere, fără îndoială, dar cît de profitabilă pentru tînărul care înainta în școala lui Dumnezeu; în școala aceasta fusese timp de atîția ani, bătrînul care, terminînd totul, urma să fie chemat la odihnă în El. Era oaza pe care Domnul o rînduise înaintea singurătății din pustie.

În jurul lui Samuel, un mare număr de tineri proroci se adunaseră. Cîte încurajări a primit David și, fără îndoială, cîte a și dat în aceste cîteva zile.

Mai tîrziu tînărul Saul din Tars va petrece „cincisprezece zile la Chifa” (Galateni 1.18). Sînt amintiri prețioase pentru tinerii care au putut profita astfel de învățătura și de experiența celor care au fost înaintea lor pe drumul credinței.

Dar gîndul lui Dumnezeu nu era ca David să rămînă la Samuel. Trimișii lui Saul sînt, e adevărat, unii după alții, făcuți neputincioși, însuși împăratul nu poate face nimic împotriva celui pe care îl urmărea. Cu toate acestea, David trebuie să fugă din nou.

b) *În fața lui Ionatan (1 Samuel 20.1)*

Mai păstrează David speranța că situația se va aranja? Se pare, deoarece el a recurs din nou la Ionatan, care, cu o primă ocazie reușește să-l facă să reintre în grația lui Saul. Dar toate eforturile celor doi prieteni nu duc la nimic.

Ei pecetluiesc prietenia lor și își fac promisiuni reciproce în prezența lui Dumnezeu. Ionatan descoperă intențiile reale ale tatălui său și nu poate decît să-i transmită prietenului

său vestea tristă. Ce necaz pentru David! „Ei au plîns împreună, pînă ce David a fost depășit de plîns" (1 Samuel 20.41). El se vedea părăsit de toți. Toate eforturile sale pentru a-și servi poporul, pentru a-l elibera de sub puterea dușmanului nu sînt recunoscute. Tot ce constituia bucuria lui: prietenul său, ostile sale, avutul lui Israel, totul îi este luat. El se scoală și pleacă. Îonatan s-a întors în cetate.

c) *Pe lîngă Ahimelec (1 Samuel 21.1-10)*

David încearcă să găsească sprijin la preot. Dar starea sa sufletească nu este deloc fericită. El povestește o întreagă istorie inventată pentru a i se da pîine și o sabie. Va obține cîteva ajutoare pentru el însuși, dar va aduce nenorocire asupra lui Ahimelec și a familiei sale. A dat dovadă de credință în această ocazie? Din nou trebuie să fugă.

d) *La Achiș (1 Samuel 21.10-15)*

David iese complet de pe calea dependenței. El caută refugiu la dușmanii poporului său, acești filistenii cu care el însuși luptase. Împosibil să-și ascundă identitatea. Este demascat, probabil arestat și nu se descurcă decît făcînd-o pe nebunul, astfel încît Achiș îl alungă.

Toate eforturile lui David pentru a găsi sprijin și ajutor la oameni au fost zadarnice. Singur el se refugiase în peștera Adulam.

B. Adulam (1 Samuel 22.1-4)

David este foarte singur, în cea mai mare nenorocire. Psalmul 142 este dovada: „Nimeni nu mă mai cunoaște, orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i pasă de sufletul meu... sînt nenorocit de tot... cei ce mă prigonesc sînt mai tari decît mine". În neliniștea lui, el îl imploră pe Domnul, strigă la El, își varsă necazul înaintea Lui, își arată strîmtorarea sa. Are atunci minunata experiență că Dumnezeu este foarte aproape și „cîntă de bucurie, în noapte".

„Cînd îmi era copleșit duhul în mine, Tu îmi cunoșteai cărarea ... Doamne, către Tine am strigat și am zis: „Tu ești scăparea mea, partea mea de moștenire pe pămîntul celor vii".

Părăsit de toți, David învață să se sprijine numai pe Dumnezeu: „Pînă cînd vă veți năpusti asupra unui om, pînă cînd veți căuta cu toții să-l doborîți? ... Dar tu, suflete al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci în El este nădejdea. Numai El este Stîncă mea și mîntuirea mea, turnul meu de scăpare; nu mă voi clătina" (Psalmul 62).

Pînă atunci el căuta ajutor și sprijin la alții; acum, va deveni el însuși un centru de încurajare și de adunare a săracilor turmei. Frații săi care mai înainte își băteau joc de el, toată casa tatălui se refugiază la el, în peșteră. Orice om care era la strîmtoare, dator, amărît, se îndreaptă spre el. El devine sufletul lor. Mica oștire de la Adulam nu are nimic glorios, dar

credița o anima, credița în cuvîntul lui Dumnezeu, care prin Samuel, îl alesese pe fiul lui Isai pentru a fi împărat după inima sa.

David este aici un frumos prototip al Domnului Isus: respins și disprețuit, El îi primește pe cei

care-și recunosc starea lor și strîmtorarea lor, găsind în El centrul lor și puterea lor.

C. Persecuția lui Saul (1 Samuel 23,24 și 26)

Din acești ani rătăcitori, vom reține doar cîteva incidente care pun în lumină genul de încercări pe care David le-a suportat și care aruncă de asemenea lumină asupra propriul său caracter.

a) Cheila (1 Samuel 23.1-13)

Filistenii jefuiesc ariile Cheilei. Ce va face Saul? Să-i elibereze? Se pare că nu-l preocupă aceasta. Înteresul poporului lui Dumnezeu are un mare loc în inima lui David, pentru ca el să rămînă inactiv.

Îl întreabă pe Domnul să-I știe gîndul; cînd totul e clar și are asigurarea drumului său, el merge cu oamenii săi, provoacă o mare înfrîngere și eliberează pe locuitorii Cheilei.

Ce va folosi de aici? Saul n-a făcut nici un efort să lupte cu filistenii; de îndată ce află că David este la Cheila, unde va putea să-l prindă ca într-o capcană, dă dispoziție pentru un atac în regulă. David află, îl întreabă pe Domnul, care confirmă că oamenii din Cheila îl vor da în mîinile lui Saul. Ce să facă, decît să fugă încă odată, dar cu sentimentul dureros al nerecunoștinței acestor oameni pentru care, el și oamenii lui, își expuseseră viața. Merge unde poate, fără a se plînge, fără a se răzbuna, fără a încerca să-i nedreptățească pe cei care îl resping, reflectînd caracterul Stăpînului preaiubit care, atunci unei cînd samaritenii vor refuza să-l primească în satul lor, Se va duce mai departe (Luca 9.52-56).

Asemenea experiență nu se întîmplă și slujitorilor Domnului? Ei au putut să se consacre, să se consume pentru binele turmei și nu primesc uneori decît foarte puțină recunoștință. Apostolul Pavel a putut spune: „Și eu voi cheltui prea bucuros și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sînt iubit de voi cu atît mai puțin" (2 Corinteni 12.15).

b) Zif (1 Samuel 23.14-28; 26.1-2)

În pustia Zif, David va face o dublă experiență: credincioșia lui Ionatan și slugărnicia zifienilor. Pentru ultima dată, Ionatan și David se regăsesc. Fiul împăratului nu se teme de pericol și merge la prietenul său să-i întărească mîna. El este convins că David va domni asupra Ierusalimului.

Dar Ionatan nu-l urmează pe David, se întoarce la tatăl său și îi va împărtăși soarta.

Zifienii doresc să fie bine văzuți de puterea regală. Ei se grăbesc să urce la Saul, la Ghibea, să-i spună că David este ascuns lângă ei. Ei sînt toți dispuși să-l predea, dacă împăratul va coborî să-l prindă. Providența divină îl eliberează pe David printr-o acțiune a filistenilor, care-l obligă pe Saul să înceteze urmărirea (23.27-28), dar puțin mai târziu locuitorii din Zif revin la Saul pentru a dobîndi favoarea sa, indicînd locurile unde se ascunde David.

O asemenea servilitate din partea oamenilor care caută aprobarea altuia este o încercare foarte grea pentru copilul lui Dumnezeu care îi este victimă. Să fim atenți să nu defăimăm pe vreun slujitor al Domnului față de cei care nu-l apreciază deloc sau să-l criticăm pentru a ne arăta pe noi înșine. În speranța de a-și mări respectul „celor bine văzuți”, unii nu se tem să prezinte lucrurile într-un mod care dăunează fraților lor.

Cursa este mult mai mare și mai subtilă decît o credem adesea. Înima se strînge și ar vrea să se indigneze... dar nu ar vrea mai degrabă să-l imite pe David?

c) *David îl cruță pe Saul (1 Samuel 24,25)*

În două rînduri, în timpul acestor ani grei, David se găsește în fața marei ispite de a scăpa cu propria sa mîină de dușmanul său îndîrjit.

La En-Ghedi, în peșteră, oamenii săi îi spun: „Iată ziua în care Domnul îți zice: „Iată, dau pe vrăjmașul tău în mîinile tale; fă-i ce-ți va plăcea” (24.4). Fugarul ar fi putut, în mod legitim, să scape de prigonitorul său. El se mulțumește să-i taie poala mantiei sale, ca dovadă a ceea ce i-ar fi putut face, și-l lasă pe împărat să scape.

Conștiința lui Saul îl mustră; el face promisiuni clare lui David că nu-i va mai face rău, dar nu-și ține cuvîntul. Cu cîtva timp mai târziu, pe colina din Hachila (1 Samuel 26.3-25) o nouă ocazie este oferită tînărului să-l facă pe dușmanul său să dispară și să-și asigure astfel puterea. Încercarea este mai mare de această dată, deoarece Abişai propune să-l lovească el însuși pe regele adormit. Dar David nu ar putea să facă aceasta; credința și teama de Dumnezeu îl rețin. „Viu este Domnul că numai Domnul îl poate lovi”. Să mă ferească Domnul să pun mîna pe unsul Domnului”. Noaptea, din vîrfurile dealului, conversația se angajează între David și Abner, apoi Saul își exprimă tot regretul, și David tot amarul său. Regele spune: „Am păcătuit; întoarce-te, fiul meu David, căci nu-ți voi face rău”. Omul credinței nu contează pe promisiunile omenești, ci își exprimă încrederea sa în Dumnezeu: „Sufletul meu să fie prețios în ochii lui Dumnezeu, El să mă scape de orice necaz”. David își urmează drumul, care-l va conduce, în sfîrșit, la glorie. Saul se întoarce la locul său: soarta sa este pecetluită; noaptea se va așterne peste el.

d) „în inima sa” (1 Samuel 27.1)

David simțea profund ura a cărei țintă era el. „Dacă oamenii s-ar ridica împotriva mea, să fie blestemați înaintea Domnului”. El ar suferi la fel de dureros să fie înlăturat de cultul poporului său: „Ei mă izgonesc azi, ca să mă dezlipească de moștenirea Domnului, spundându-mi: „Du-te, slujește unor dumnezei străini” (1 Samuel 26.19). El exprimă această durere în Psalmul 63, scris când era în pustia lui Iuda: „Sufletul meu însetează după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ uscat și neumblat, fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava”.

Dacă uităm ceea ce este în inima omului, înțelegem cu atât mai puțin că David, cu puțin după minunata dovadă a credinței sale, crușându-l pe Saul poate, consultând propriile sale gânduri, să spună: „Voi pieri într-o zi de mîna lui Saul; nu este nimic mai bun pentru mine decît să fug în țara filistenilor”. Nu învățase nimic din prima sa experiență? El nu-L consultă pe Domnul, ci discută cu el însuși, „în inima sa”. Tocmai își afirmase încrederea sa în Dumnezeu, asigurarea că El îl va scăpa din orice necaz. Dar credința sa pare să se năruie și el urmează propriul său drum. Urmările au fost amare. La curtea lui Achiș, fugarul va găsi, fără îndoială, refugiu: Saul renunță să-l urmărească. El și oamenii săi pot locui liniștiți cu familiile lor. Dar ambianța este dureroasă la Gat; idolii și cultul lor umplu capitala.

David obține de la Achiș un oraș, Țiclagul, unde va locui un an și patru luni cu oamenii săi. Totul pare să meargă relativ bine; numai trebuie să se deplaseze din peșteră, fără încetare, pentru a scăpa de răzbunarea împăratului lui Israel. Se fac incursiuni asupra dușmanilor poporului. Față de căpetenia filisteană sînt deghizați sub pretext de năvăliri în Iuda. Achiș face din David „păzitorul persoanei sale”, gîndind că nu este iubit de poporul său. Dar situația se va agrava; filistenii hotărăsc război contra Israelului; regele contează pe fiul lui Isai pentru a-l însoți la luptă cu oamenii săi.

Deoarece a părăsit drumul credinței, David s-a așezat într-o situație critică, din care nu mai știe cum să iasă. Astfel, creștinul care se asociază cu lumea, poate, pentru scurt timp, să pară că prosperă. Dar vine ziua în care această falsă poziție se destramă robul Său.

După cum spune David, sufletul său a fost prețios în ochii Domnului. Violența nu a reușit, dar Satan va uza de șiretlic pentru a-l face să cadă pe tînăr. La curte, orgoliul ar fi putut să-l stăpînească, avînd în vedere poziția înaltă, în armată sau ca ginere al regelui.

În anii rătăcitori, ar fi avut ocazia să se răzbune pe Saul. La Nob, pe lângă Ahimelec, a mințit, la instigația „tatălui minciunii”. Va cădea pradă sugestiilor aceluia care este și „ucigaș” (Ioan 8.44)?

Incidentul lui Nabal pune în scenă un mare efort al dușmanului. Acest Nabal, bogat în turme, refuză să dea tinerilor lui David hrana cerută ca recompensă a protecției pe care aceștia o acordaseră păstorilor din Carmel (1 Samuel 25). David, foarte enervat, urcă împreună cu oastea sa pentru a distruge pe omul acela și tot ce-i aparține. Satan va atinge scopul său: David, fără motiv, va vărsa sânge, făcându-și singur dreptate.

Dar, prin mijlocirea lui Abigail, Domnul intervine în favoarea robului Său. Soția lui Nabal se grăbește și aduce ea însăși tânărului șef hrana din abundență; ea îi atrage atenția asupra pericolului de a da frâu mîniei sale. Ea este sigură că promisiunea Domnului se va împlini: David va domni peste Israel, dar „atunci domnul meu nu va avea vreo pricină de necaz și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur”. David recunoaște mîna Domnului și îi mulțumește că l-a împiedicat să verse sânge.

Încă odată dușmanul a fost înșelat. Dar se pare că a reușit în întregime cînd David s-a refugiat la filistenii. În defilarea oștilor care urcă la luptă contra lui Israel, fiul lui Isai și oamenii săi nu pot evita să treacă în spate, cu Achiș. Ce amărăciune în sufletul robului lui Dumnezeu! În ce falsă situație s-a așezat, asociindu-se cu dușmanii poporului său! Și acum, ce să facă? Dacă luptă împotriva lui Israel, s-a terminat cu scaunul de domnie: niciodată poporul nu va accepta în fruntea sa un om care a luptat împotriva lor.

Unul Domnului va da mîna cu dușmanii lui Dumnezeu și alor Săi? De data aceasta Satan triumfă!

Dar Dumnezeu este credincios și, în harul său, providența Sa intervine în favoarea lui David. El Se servește de domnitorii filistenilor pentru a cere șefului lor să-i trimită înapoi pe acești evrei. Cu toată dorința sa de a-l păstra pe protejatul său lîngă el, Achiș este astfel obligat să se despartă de el; cu ce ușurare, David și oamenii săi se întorc „în țara filistenilor”. După trei zile de mers ajung la Țiclag. Se bucură că-și regăsesc femeile și copiii și mai ales că sînt eliberați de groaza de a lupta contra propriului său popor. Dar dacă Dumnezeu a eliberat pe robul său de cursa în care căzuse, disciplina divină îi va fi aplicată.

Țiclag este distrus, trecut prin foc; toate femeile, toți copiii sînt luați captivi, viitorul împărat și oamenii săi sînt disperați: ei își înalță glasurile și plîng, pînă cînd nu mai au în ei puterea de a mai plînge. Șeful lor îndeosebi este profund îndurarat. Poporul vorbește să-l ucidă cu pietre, căci fiecare este amărît din cauza fiilor săi și a fiicelor sale. Trebuia ca David să simtă urmările grele pentru că a urmat propriul său drum, s-a lăsat influențat de Satan, fără a-L întreba pe Domnul.

Dar Cuvîntul pune în evidență resursele copilului lui Dumnezeu. Din adîncul necazului său, David poate totuși privi în sus: „David s-a întărit în Domnul, Dumnezeul său" (1 Samuel 30.6).

Un nor îi acoperise credința sa, dar disciplina și-a făcut lucrarea sa. Dumnezeu rămîne „Dumnezeul său". Spre El se întoarce, în El se întărește. De la plecarea sa din țara Israelului, în timpul celor șaisprezece luni la Achiș, nici un cuvînt despre Dumnezeu, nici o rugăciune, nici un psalm. Era nevoie de ape mari și de adîncul încercării ca să fie readus să strige.

Dumnezeu răspunde. Părtășia este restabilită. David îl întreabă pe Domnul, care îl angajează clar să urmărească pe amaleciți. Totul este recăpătat, soții, copii, pradă. Obiect al harului, David uzează la rîndul său de har față de cei care au rămas la bagaje (1 Samuel 30.24) și-i face să beneficieze pe prietenii săi de prada luată de la dușmanii poporului lui Dumnezeu (versetele 26-31). În același moment, Saul pieria în munții Ghilboa.

Satan nu și-a atins scopul. El se retrage pentru un timp, dar va ști să revină la datorie mai tîrziu.

2. Spre scaunul de domnie (2 Samuel 1-4)

David a fost format pentru datoria care-l aștepta. Planurile lui Satan au fost și vor fi zădărnice. De la cine va primi coroana fiul lui Isai? Alianța cu Ionatan părea să i-o garanteze, dar nu de la el trebuia s-o primească.

El ar fi putut să și-o asigure el însuși, ucigîndu-l pe Saul, cînd de două ori a avut această ocazie. Dar nu aceasta era calea lui Dumnezeu.

O va accepta din mîna amalecitului, care i-o aduce, după ce a jefuit cadavrul lui Saul pe muntele Ghilboa? (2 Samuel 1). David îl tratează pe acest om după cum a meritat-o, după propriile sale cuvinte și îl ucide pentru că a întins mîna asupra unsului Domnului. Nu de la amalecit trebuie să primească el coroana.

De altfel, prin atitudinea sa la filistenii, el pierduse, din punct de vedere moral, orice drept la scaunul de domnie. Numai harul putea să-l aducă acolo: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Te-am luat de la pășune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul meu, peste Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta și ți-am făcut numele mare, ca numele celor mari de pe pămînt" (2 Samuel 7.8-9).

După moartea lui Saul, conștient de acest har, David întreabă pe Domnul pentru a ști unde să meargă. Dumnezeu îl conduce la Hebron. Și acolo oamenii lui Iuda, aparent fără a-i fi solicitat, vin și-l ung împărat peste casa lui Iuda (2 Samuel 2.4).

David are treizeci de ani, vârsta pe care o avea divinul său Stăpîn cînd va intra în slujba Sa (2 Samuel 5.4; Luca 3.23).

Nu este impresionat că el a compus majoritatea psalmilor săi înainte de această vîrstă? În mod cu totul deosebit, aceștia sînt psalmii care vorbesc mai mult de credință, de încredere, de părășie cu Dumnezeu.

Nu anii contează, ci părășia și atașamentul față de Domnul; un credincios care mergînd cu El poate avea mai multe progrese în puțin timp, decît într-o viață întreagă, cu o inimă împărțită.

Dar de la cine va primi coroana fiul lui Isai? Abner îl ia pe Iș-Boșet, fiul lui Saul, și-l stabilește împărat asupra întregului popor. Rezultă de aici un război civil care a fost lung, între casa lui Saul și casa lui David (2 Samuel 3.1). În urma unei discuții cu Iș-Boșet, Abner vrea să facă legămînt cu David și să-i asigure stăpînirea asupra întregului popor. Dar nu de la Abner trebuia să primească David coroana lui Israel. Asasinatul generalului de către Ioab nu are loc din porunca împăratului (3.37), dar Dumnezeu Se servește de aceasta pentru a evita ca, din mîna unui om oricît de bine intenționat ar fi, să fie dată coroana unsului său.

David nu va accepta nici oferta ucigașilor lui Iș-Boșet, care se lăudau că l-au omorît în patul său și-i aduc capul la Hebron. El poruncește oamenilor lui să-i omoare pe acești violenți și nu se servește de ce au făcut, cum sperau ei, pentru a-și întări împărăția.

S-au scurs poate douăzeci de ani de cînd tînărul păstor a fost uns de către Samuel. Ani de punere la încercare a credinței, de ispite, de disciplină. A sosit și momentul lui Dumnezeu: „Toate semințiile lui Israel au venit la David, în Hebron, spunînd: Domnul ți-a zis: „Tu vei paște pe poporul meu Israel și vei fi căpetenie peste Israel". Astfel toți bătrînii lui Israel l-au uns pe David împărat peste Israel" (2 Samuel 5.1-3).

Drumul fusese lung, credința avusese urcușurile și coborîșurile ei și eclipsele ei, cu toate acestea ea fusese menținută; își găsea, în sfîrșit răsplata.

Aceasta nu înseamnă că formarea se terminase; ea va dura toată viața. Totuși, pregătit în școala lui Dumnezeu, David intră într-o nouă perioadă a carierei sale, aceea a împăratului responsabil.

Împărat

David avea deci treizeci de ani cînd a devenit împărat la Hebron. După șapte ani și jumătate era uns împărat al întregului Israel. Domnia începe într-o vreme grea. Dezastrul de

la Ghilboa adusese Israelul la dispoziția filistenilor. Războiul civil între Iuda și celelalte seminții nu era făcut pentru a potoli spiritele și a întări poporul. Ce se va întâmpla cu tânărul împărat care-și începea domnia în niște împrejurări așa de nefavorabile?

1. Întărirea interioară

a) Ierusalimul (2 Samuel 5.6-10, 1 Cronici 11.4-9)

Cu ocazia cuceririi țării, Iuda pusese stăpânire, temporar, pe Ierusalim (Judecători 1.8), orașul fusese repede luat de iebusiți (Judecători 1.21), care l-au stăpânit pînă în zilele lui David. El era totuși locul pe care Domnul îl alesese „ca să facă să locuiască numele Lui acolo” (Deuteronom 12.11). David îl cucerește, în ciuda mîndriei locuitorilor, care susțineau că orbii și șchiopii ar fi de ajuns să-i înfrîngă pe împăratul lui Israel și oștile sale. Ierusalimul, care, de fapt, nu aparținea nici unei seminții, dar se găsea între Iuda și Beniamin, devine astfel capitala politică a țării, evitînd să avantajeze seminția împărătească în raport cu celelalte sau pe aceasta în raport cu Iuda. El devine mai ales centrul religios unde va fi adus chivotul.

Secretul victoriei lui David este subliniat încă odată: „Domnul era cu el” (2 Samuel 5.10; 1 Cronici 11.9).

b) Chivotul (2 Samuel 6.1-29; 1 Cronici 13; 15; 16.1-7)

În pustie, chivotul, prototipul lui Hristos, era centrul Israelului cînd acesta tăbăra (Numeri 1.5253) și cînd porneau la drum (Numeri 10.21). În anumite ocazii el mergea înaintea lor: pentru a le căuta "un loc de odihnă", în Numeri 10.33; pentru a deschide drumul prin Iordan, rîul morții și a-i face să intre în țara promisă, în Iosua 3. Pe muntele Ebal el atenua blestemul care era rostit acolo (Iosua 8.33; Galateni 3.13): „erau de față atît străini cît și fiii lui Israel, jumătate în dreptul muntelui Garizim și jumătate în dreptul muntelui Ebal, după porunca pe care o dăduse mai înainte Moise, robul Domnului, ca să binecuvînteze pe poporul lui Israel”.

Stabilit apoi la Silo (Iosua 18.3), unde venea Samuel (1 Samuel 1.24), el a fost luat de popor cu intenția de a fi ajutat de acesta în lupta contra filistenilor (1 Samuel 4.4). Aceștia pun stăpânire pe el și îl păstrează cîteva luni; dar, deoarece el nu atrage asupra lor decît judecăți, ei îl trimit în Israel, pe carul tras de vacile care singure se îndreaptă spre granița de la Bet-Șemeș. Chivotul rămîne la Chiriat Iearim, în casa lui Abinadab, unde pare uitat (1 Samuel 7.1; Psalmul 132.6), atît de mare era dezordinea morală în sînul poporului.

În timpul lui Saul, nu se mai îngrijiseră de chivot (1 Cronici 13.7). În sfîrșit, David are pe inimă, așa cum arată Psalmul 132, să-l urce la Sion.

El se înțelege cu capii armatei și adună fruntea oștilor sale pentru a transporta prețioasa lădiță de la Chiriat-Iearim la Ierusalim. În loc să caute în legea lui Moise cum trebuia dus chivotul, David imită pe filistenii, care-l puseseră într-un car (2 Samuel 6.3; 1 Samuel 6.7-8). Urmează nenorocirea; boii s-au poticnit și Uza atinge chivotul care riscă să cadă și moare pe loc. Împăratul, foarte supărat, îl întoarce spre casa lui Obed-Edom, unde stă trei luni și aduce binecuvântarea asupra familiei acestuia.

Disciplina divină își aduce roadele; David își dă seama că nu e bine ca chivotul să fie purtat de cineva, în afară de leviți. Domnul făcuse „o spărtură” în popor, căci ei nu-L căutaseră „potrivit legii” (1 Cronici 15.2,13). Această întâmplare nu ne arată importanța de a ne supune Cuvântului, mai ales când e vorba de a face o slujbă pentru Dumnezeu?

„Noi slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu” (Filipeni 3.3), nu după ritualuri sau o liturghie sau sub o conducere omenească. Pe de altă parte, trebuie asigurarea mântuirii pentru a-l lăuda cu adevărat pe Dumnezeu pentru harul Său și pentru mântuirea Sa în Isus Hristos: „Printr-o singură jertfă, El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți... să ne apropiem” (Evrei 10). Este important să ne adunăm în numele Domnului; unirea noastră este cu El și cu toți răscumpărații Săi, într-un singur trup.

A sluji pe o altă bază, nu poate fi ceva potrivit gândului lui Dumnezeu, ca să primim binecuvântarea Sa deplină. Bunele intenții nu sînt de ajuns.

De la Marea Roșie, în afară de Beer (Numeri 21.16), nu se mai cîntase. Când chivotul urca la Sion, purtat de leviți, David instituie cîntăreți, cu instrumente muzicale care le fac să răsune, înălțînd vocile lor cu bucurie. El pune în mîinile lui Asaf acest psalm, „primul pentru a-L lăuda pe Domnul” (1 Cronici 16.7). Bucuria umple inimile (1 Cronici 15.25-28) și sînt oferite jertfe cînd chivotul este așezat în cortul înălțat pentru el în Sion.

Psalmul compus de împărat pentru această ocazie amintește dezrobirile Domnului, vestește slava viitoare și mai ales subliniază: „Puterea și bucuria sînt în locașul Lui” (1 Cronici 16.27).

c) Templul (2 Samuel 7;1 Cronici 17)

Domnia lui David a fost întărită. El locuiește acum într-o casă de cedru, dar chivotul este „într-un cort” (1 Cronici 17.1). De aici, ideea excelentă de a construi pentru El, pentru Domnul, o casă demnă de numele Său. Era în armonie cu Exodul 15.17.

Dorința era bună, dar David nu era instrumentul pe care-l avea în vedere Dumnezeu pentru aceasta. Prorocul vine și-i spune: „Așa vorbește Domnul: „Nu tu îmi vei construi o casă de locuit... Voi ridica sămînța ta, după tine și anume pe unul din fiii tăi... el îmi va zidi o casă”.

David va aminti mai târziu motivul unei asemenea alegeri, motiv trecut discret sub tăcere în 1 Cronici 17, dar pe care el însuși îl prezintă: „Tu ești un om de război și ai vărsat sânge” (1 Cronici 28.3).

Nu se întâmplă că dorim să îndeplinim cutare sau cutare slujbă pentru Domnul și iată, El nu ne deschide ușa, cu toate rugăciunile noastre? Intenția era bună, dorința era potrivită Cuvântului Său, dar... Dumnezeu avea în vedere un alt instrument pentru acea slujbă. Ce-i de făcut?

David, la vestea adusă de Natan, „S-a dus și s-a înfățișat înaintea Domnului” (versetul 16). Decepția este mare, fără îndoială, dar el o ia din mîna Dumnezeului său, cu toată umilința, cu sentimentul numeroaselor binecuvîntări de care s-a bucurat, se bucură și se va bucura. El nu va putea zidi o casă Domnului, dar Domnul îi va zidi o casă. Binecuvîntarea lui Dumnezeu se va opri la sămînța lui „pentru totdeauna”, expresie care prelungește viziunea pînă la Mesia, adevăratul Fiu al lui David, a cărui domnie glorioasă va aduce pacea pe pămînt.

Chiar dacă Dumnezeu nu poate da curs dorinței robului său, El îl binecuvîntează. Nu va fi la fel cu orice tînăr credincios, care, dorind să facă o slujbă pentru El, va vedea această ușă închizîndu-se și pe altcineva îndeplinind misiunea dorită?

Trebuie să intre în prezența Domnului, să-și amintească toate binecuvîntările de care a avut parte și pe care i le mai promite. Să accepte decepția din mîna Sa și să rămînă la dispoziția Sa pentru oricare altă slujire pe care ar alege-o El.

d) Domnia stabilită (2 Samuel 8.15-18; 1 Cronici 18.14-17)

Versetele de mai sus dau un mic rezumat al ordinei pe care David a știut, sub conducerea lui Dumnezeu, s-o instituie în împărăția sa. El domnește asupra întregului Israel; el face dreptate, totul este bine organizat, fie pentru „treburile lui Dumnezeu, fie pentru împăratul” (1 Cronici 26.32).

În 2 Samuel 20.23-36 regăsim aproape aceiași termeni, spre sfîrșitul domniei, după revolta lui Absalom. O diferență totuși reiese: nu mai este vorba de fiii împăratului, care în 2 Samuel 8 erau „principalele căpetenii”!

Sumbra tragedie care a devastat familia lui David ca urmare a greșelii sale și-a lăsat urmele, împăratul se bucurase că-i avea pe fiii săi în jurul lui, încredințîndu-le sarcini potrivite; acum un Ira, Iairitul, este principala sa căpetenie; și cîte intrigi vor apare cu privire la succesiunea la tron, pînă ce Solomon a fost stabilit împărat!

2. Stăpînirea exterioară (2 Samuel 5.17-25; 8.1-14; 10)

a) Filistenii

Domnia lui David începe imediat după nenorocirile de la Ghilboa. Filistenii care supuseseră Israelul în timpul judecătorilor, chiar la începutul domniei lui Saul, și se văzuseră parțial izgoniți din țară, triumfă din nou. De abia află că David este împărat peste tot Israelul, că și urcă pentru a-l căuta (2 Samuel 5.17-25). Ce va face împăratul? Cu Saul s-a terminat.

Poporul este încă slab, rău organizat; toți au ochii asupra lui. Ca și în anii tinereții sale, el nu uită să-L întrebe pe Domnul. Acesta îl angajează să urce și promite că-i va da pe filistenii în mîna sa. Prima victorie! Un nou atac aduce o dependență reînnoită: Domnul indică un alt drum și o nouă victorie este asigurată; David provoacă filistenilor o mare înfrîngere.

După stabilirea chivotului în Sion și după dorința împăratului de a zidi templul, David subjugă pe filistenii și îi stăpînește (2 Samuel 8.1). Totuși, lupta între acești dușmani interni ai poporului nu va înceta; în capitolul 21.15-22, de cîte ori citim „a mai fost” și „iarăși”!

Filistenii reprezintă opoziția internă în sînul poporului lui Dumnezeu. În creștinătate, mulți care poartă numele lui Hristos sînt, de fapt, dușmanii Lui: cei care strică Cuvîntul lui Dumnezeu, îi neagă inspirația, cei care introduc elementele omenești sau greșeli în învățătură sau în închinare. Lupta împotriva acestor dușmani va dura pînă la sfîrșit.

b) Alți dușmani: *Israel era înconjurat de tot felul de popoare care-i voiau răul. David supune succesiv Moabul, pe Hadadezer, pe împăratul din Țoba, pe sirieni, pe Edom, pe fiii lui Amon (2 Samuel 8 și 10).*

Să reținem mai ales expresia repetată: „Domnul ocrotea pe David oriunde se ducea” (2 Samuel 8.6,14). De aceea, în cîntarea pe care o adresează Dumnezeului său „în ziua în care l-a eliberat din mîna tuturor dușmanilor săi și din mîna lui Saul”, îl auzim pe împărat atribuind toată biruința Domnului: „Domnul este stîncă mea, scutul meu și puterea care mă mîntuiește, turnul meu cel înalt și refugiul meu... El dă mari eliberări împăratului Său și arată bunătatea unsului Său: lui David și seminției lui pentru totdeauna” (2 Samuel 22).

3. Lucrarea Celui Rău

La curte, în pustie, Satan căutase să-l facă să dispară sau să-l facă pe David să scape el singur din greutăți. În timpul primei părți a domniei sale se pare că a stat puțin deoparte, în ciuda lipsurilor pe care Cuvîntul le relevă ici și colo la David. Dar cînd împăratul depășește de cincizeci de ani, dușmanul vine la datorie. Faptul că Cuvîntul lui Dumnezeu nu ascunde

greșelile lui David, ci ni le prezintă cu o mare precizie, nu este o demonstrație lăuntrică a inspirației Bibliei? Într-adevăr, dacă ne gândim la prestigiul național, s-ar cuveni ca în Scripturile sfinte ale lui Israel să fie arătate asemenea căderi, cu consecințele lor? Nu era mai bine să le fi trecut sub tăcere? Oamenii ar fi fost acolo pentru a ne păstra ceea ce trebuia să servească de avertisment multor generații succesive de credincioși.

a) Bat-Șeba (2 Samuel 11,12)

Totul fusese atât de bine pînă aici! David, împărat responsabil, mergînd cu Dumnezeu și contînd pe El, asigurase poporului său stabilitate interioară și victorii exterioare. De ce nu ar fi la fel pînă la capăt? Dar Satan caută ocazia să-l facă să cadă pe împăratul după inima lui Dumnezeu: „Cel căruia i se pare că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10.12) rămîne un îndemn mereu actual.

David veghease dimineța, cînd, tînăr, păzea turma sau lupta cu Goliat sau se găsea să fie deodată obiectul omorurilor de la curte. El veghease la amiază, cînd, împărat responsabil, cu ajutorul lui Dumnezeu, își întărea împărăția. Mai mult de două treimi din viață se scurseseră și omul matur nu veghează! Ioab și armata se duc să lupte cu fiii lui Amon; el rămîne la Ierusalim; petrece o parte a zilei în patul sau de odihnă; „seara” se plimba pe acoperișul casei sale și... „călătorul” despre care va vorbi Natan (2 Samuel 12.4) vine la „omul bogat”, împăratul copleșit de favorurile lui Dumnezeu, care și-a arătat credincioșia, credința, ascultarea sa, timp de atîția ani! Pofta atrage privirile lui David; el o satisface și cînd îi înțelege consecințele, în loc să se căiască, el caută să-și ascundă greșeala. „Fiecare este ispitit cînd este atras de pofta lui însuși; apoi pofta, cînd a conceput, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea” (Iacov 1.14-15).

Panta este alunecoasă; Satan știe bine să antreneze victima sa tot mai departe în rău. Trebuie numaidecît ca Urie să revină acasă, dar acesta refuză; David îl îmbată, dar fără succes.

Ce să facă, dacă nu să ordone lui Ioab să-l plaseze pe soldat în prima linie de bătaie, unde-și va găsi moartea prin mîna fiilor lui Amon! După doliu, David o ia pe soția căpitanului său; se naște copilul; totul merge bine, nimic nu este cunoscut... „dar lucrul pe care-l făcuse David a fost rău în ochii Domnului”.

Dumnezeu îl iubea prea mult pe robul său pentru a-l lăsa în această stare. El va interveni. Timp de aproape un an, El îi așteaptă cîința, dar conștiința lui David nu-i vorbește. Nu este nici un cuvînt despre Domnul în întreg capitolul 11. Înțelegem că un Saul ar fi vrut să-l facă să moară pe David prin mîna dușmanilor săi. Dar cum să concepi ca omul care a scris atîția

psalmi, care a știut să-și exprime credința în Dumnezeuul său ca puțini alții, care a mărturisit măreția și bunătatea Domnului, să poată redacta scrisoarea următoare: „Puneți pe Urie în locul cel mai greu al luptei și trageți-vă înapoi de la el, ca să fie lovit și să moară"! Aceasta ne arată ceea ce sîntem și unde putem cădea, dacă nu veghem și dacă haniii lui Dumnezeu nu ne păzește; după adulter urmează uciderea.

Legea era categorică contra acestor păcate (Deuteronom 5.17-18); David o știa. Levitic 20.10 porunea să se ucidă cu pietre asemenea oameni. Totuși, acest credincios adevărat, orbit de Satan și de propria sa pasiune, nu-și dă seama ce a făcut.

Trebuie vizita lui Natan, parabola pe care o povestește, declarația teribilă: „Tu ești acest om", pentru ca ochii vinovatului să se deschidă și ca, atins în adîncul conștiinței sale, să declare: „Am păcătuit împotriva Domnului"!

Celui care se pocăiește și își mărturisește greșeala, iertarea lui Dumnezeu îi este acordată: „Domnul a trecut cu vederea păcatul tău: nu vei muri". În Psalmul 51 el își recunoaște crima, îi vede grozăvia și contează pe harul divin pentru a-l spăla, pentru a curăți, a șterge: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte și să ne curățească de orice nedreptate" (1 Ioan 1). „Drept" nu față de noi, ci față de Hristos care a purtat greșelile și le-a ispășit la cruce - ale noastre, ca și acela ale lui David. Dacă, în ce privește vina și rezultatele sale veșnice, Dumnezeu iartă, rămîn totuși - sub conducerea Sa în măsura în care o crede necesar - consecințe ale greșelilor noastre.

Natan reamintește lui David toate bunătățile lui Dumnezeu față de el. Dar el nu minimizează păcatul său: „Tu ai lovit pe Urie cu sabia, i-ai luat soția... Acum sabia niciodată nu se va depărta din casa ta, pentru că M-ai disprețuit... Căci ai lucrat pe ascuns. Eu însă voi face lucrul acesta înaintea întregului Israel".

Oaia trebuia să fie dată înapoi împătrit; David vedea murind copilul Bat-Șebe; Ammon va fi asasinat; Absalom își va pierde viața în bătălie, iar Adonia va fi omorît.

După ce a comunicat mesajul său, „Natan a plecat acasă". El îl va lăsa pe regele vinovat, singur cu conștiința sa, în prezența lui Dumnezeu, pentru aproape un an (12.25). Psalmii 51 și 32 poate dovedesc frămîntările sufletești ale lui David, în această perioadă dureroasă. Domnul lovește copilul, care se îmbolnăvește; împăratul se roagă; el își arată căința sa prin post și petrecîndu-și noaptea culcat la pămînt. Timp de șapte zile el e îndoliat, plînge din cauza fiului său. Dar disciplina lui Dumnezeu este asupra lui; pedeapsa se înfăptuiește; copilul moare; slujitorii nu îndrăznesc să i-o spună, dar tatăl își dă seama.

Atunci - și aici strălucește realitatea credinței și a vieții divine în el - David se scoală, se spală, se unge, își schimbă hainele, intră în casa Domnului și se închină. Ce supunere, în această liniște care se închină în fața voinței supreme care l-a lovit și a cărei disciplinare el o acceptă. Slujitorii se miră, dar David dovedește credința sa. Încrederea sa în înviere, chiar dacă aceasta nu este încă descoperită decât printr-o imagine: „Eu mă voi duce la el, dar el nu se va întoarce la mine”. El se pleacă sub mîna lui Dumnezeu și se așază la dispoziția harului său infinit.

O poate mîngîia pe Bat-Șeba și Domnul își pune pecetea pe refacerea robului său, dîndu-i un fiu care va fi moștenitorul său, Solomon, împăratul glorios, Iedidia - iubitul Domnului.

Inimilor noastre le este foarte greu să conceapă revenirea completă a unui frate căzut, dar Cuvîntul ne arată că dacă urmările pămîntești ale greșelii pot continua și discernerea spirituală poate slăbi, sufletul poate regăsi lumina și bucuria în Domnul său, dacă a existat o adîncă judecată de sine. Ce admirabil lucru este refacerea unui suflet după o asemenea cădere!

Slujba lui David ca împărat este menținută? În psalmul 51 va putea chiar spune: „Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă și păcătoșii se vor întoarce la Tine”. Va mai scrie psalmi, va putea pregăti tot ce trebuie pentru templu și nu va adormi decât după ce-l va fi văzut pe Solomon instalat pe scaunul de domnie al lui Israel. Este îndurare! Această îndurare ne este atît de greu s-o primim în toată plinătatea ei pentru noi înșine și cu atît mai puțin pentru alții.

Dar urmările căderii vor întuneca încă mult timp ultimii ani ai vieții lui David. El va da dovada refacerii sufletului său, acceptînd aceste pedepse succesive, cu umilință și în liniște.

b) Numărătoarea poporului (2 Samuel 24; 1 Cronici 21)

Domnul spusese că va înmulți pe Israel ca stelele cerului (1 Cronici 27.23). La începutul domniei sale, împăratul nu avea decât cîteva sute de oameni în jurul lui. Cu anii, o întreagă armată fusese formată, echipată, exersată. În inima lui David era un anumit orgoliu de a ști de cîți oameni dispunea acum. Voia să facă paradă cu aceasta? Voia să se bazeze pe armatele sale mai mult decât pe Domnul, care-l salvase atît de deschis peste tot pe unde mergea? Cuvîntul nu ne spune. Dar, precizînd că pe o parte Domnul îl îndeamnă să numere Israelul, și pe de altă parte că Satan îl îndeamnă să facă aceasta, nu ne arată că Dumnezeu permite ispita pentru a arăta ceea ce este în inima robului său? Dumnezeu vede ceea ce era nevoie pentru disciplinarea sa și Se servește chiar de dușman pentru aceasta.

În ciuda rezistenței lui Ioab, îi trebuie mai mult de nouă luni lui David pentru a-și da seama de greșeala sa; inima sa îl mustră (2 Samuel 24.10). El recunoaște că a păcătuit grav și-I cere

lui Dumnezeu să-i șteargă nelegiuirea. Îertarea este dobândită, dar Dumnezeu nu poate suporta mândria; cel care se înalță, trebuie să fie coborât. și aici stăpînirea își va urma cursul.

Din partea Domnului, profetul Gad impune împăratului alegerea între trei pedepse; David se încredințează în mîna Domnului mai degrabă decît în mîna oamenilor. Ciuma a izbucnit în țară. David se oferă el însuși ca răscumpărare pentru popor. „Iată, eu am păcătuit și eu am înfăptuit nelegiuirea; dar ce au făcut oile acelea? Te rog ca mîna Ta să fie asupra mea și asupra casei tatălui meu". Dar Dumnezeu nu ar putea accepta un asemenea sacrificiu.

„Dar nici unul nu poate să răscumpere pe fratele său, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării pentru el însuși. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă că nu se va face niciodată". Nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă mormîntul". (Psalmul 49.7-9).

La ordinul profetului, împăratul se urcă pentru a înălța un altar Domnului în aria lui Aravna, Iebusitul. El însuși nu se poate oferi pentru a abate pedeapsa de la poporul său și s-o îndrepte asupra casei sale. El trebuie să prezinte Domnului o arderede-tot și jertfe care vorbesc despre Unul mai mare ca David, despre jertfa desăvîrșită și fără pată, care o va oferi pentru a ne ridica păcatele. Pe muntele Moria, acolo unde Avraam îl oferise pe Isaac, se înălță fumul jertfei care urcă spre Dumnezeu și oprește judecata Sa. Solomon va discerne că acolo trebuie să fie construit templul, pe muntele Moria, unde Domnul apăruse lui David, tatăl său, pe locul pe care David îl pregătise în aria lui Aravna, Iebusitul".

Nu este impresionant să constatăm că altarul este pe primul loc și apoi templul? Mai întîi jertfa din Geneza 22, mai întîi arderea-de-tot din aria Aravna, mai întîi altarul în Ezra 3; apoi construirea casei. Nu te poți apropia de Dumnezeu ca păcătos, decît prin cruce. Nu poți veni la El ca adorator, decît pe baza jertfei adusă în mod desăvîrșit pe dealul Golgotei, foarte aproape de Moria.

Tată de familie

După anii de pregătire și de punere la încercare, David devenise un împărat respectabil. În urma căderilor sale, el rămîne un model de credință și de credincioșie față de Dumnezeu pentru toate generațiile care vor urma. De ce nu a fost el la fel și ca tată de familie? Fără a insista peste măsură, Cuvîntul ne-a lăsat, în diverse incidente, un tablou care arată slăbiciunea sa, că adică era prea des sub impulsul sentimentelor sale firești. Mai ales cartea a doua a lui Samuel, scrisă sub influența responsabilității, descoperă greșelile sale, în timp ce prima carte a Cronicilor, prezentată din punct de vedere al harului, le trece, în general, sub tăcere.

1. Soțiile lui David

Poligamia era un obicei în Israel. Totuși, în privința împăratului era spus: „El nu avea un mare număr de femei” (Deuteronom 17.17). La început nu era așa. Noul Testament, prin vocea Domnului Isus în Evanghelii, prin apostoli în epistole, ne arată că o căsătorie creștină este de o concepție foarte diferită: „Fiecare să-și aibă soția lui și fiecare femeie să-și aibă soțul ei” (1 Corinteni 7.2). Atît Isus cît și Pavel amintesc cuvintele din Geneza: „Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup” (Matei 19.5; Efeseni 5.31). '

Această unire intimă a soților creștini, așa cum Efeseni 5.22-23 o descrie, este foarte diferită de familia pe care o putea concepe epoca lui Israel. Nu vom putea deci aplica, literal, căsătoriei creștine, tot ce este spus despre ea în cărțile lui Moise îndeosebi.

Dacă David a avut mai multe femei, nu prin aceasta ne este de folos, ci mai degrabă considerînd caracterul unora dintre ele.

a) Abigail (1 Samuel 25)

Soția lui Nabal nu era numai frumoasă; ea era cu judecată (versetul 3), calitate pe care-i bine s-o întîlnești și care valorează mai mult pentru consolidarea și armonia unui cămin decît inteligența deosebită sau rangul social. Tot capitolul dezvoltă această judecată și credința care o animă.

Abigail nu pune la îndoială promisiunea Domnului că David va fi într-o zi domnitor peste Israel (versetul 30). Îștiințată de unul din slujitori ei, ea se grăbește să pună totul în aplicare pentru a opri lovitura care-i amenința casa. Ea va da din abundență lui David hrana pe care a dorit-o; ea plătește cu persoana ei, mergînd înaintea lui; și mai ales, ea are pe inimă ca el să nu comită o faptă care ar fi pentru el o mustrare de cuget în ziua în care va domni (versetul 31).

David vede în intervenția sa mîna Domnului și o binecuvîntează (versetul 32 și 39).

Cînd ne lansăm să facem ceva sub impulsul mîniei sau al indignării, să ne întrebăm ce am gîndi despre aceasta mai tîrziu. Vor fi regrete pentru că am făcut cutare sau cutare faptă? Și ce va fi cu aceasta în ziua în care totul va fi pus în lumină la judecata lui Hristos?

„Domnul m-a împiedicat” (versetul 39). Putem noi spune la fel? De cîte ori Domnul, chiar fără să ne dăm noi seama, ne împiedică să comitem o faptă nefericită sau să ne lansăm într-o problemă pe care am regretat-o apoi! Este harul preventiv al Prietenului nostru credincios. Cînd David o cere de soție, Abigail se ridică în grabă și răspunde la dorința sa: „Iată, slujitoarea ta se socotește ca o roabă, gata să spele picioarele slujitorilor domnului meu”. Ea,

care fusese soția unui mare proprietar, ia un loc umil; și-și va lega soarta de un fugar, care rătăcește din peșteră în peșteră, mereu în pericol de moarte. Ea acceptă lipsa de confort, riscurile (jefuirea la Țiclag), rușinea care este legată de David, pentru că-l iubește.

Fără dragoste pură, profundă, o unire nu se poate dezvolta într-o armonie fericită, sub privirea Domnului.

b) Maaca (2 Samuel 3.3)

Ahinoam și Abigail nu erau de ajuns pentru David? Îi trebuie, pentru prestigiul său, sînge împărațesc în familia sa? Ea era, într-adevăr fiica lui Talmai, împăratul Gheșurului. Dar acest avantaj era cumpărat foarte scump: a se uni cu o prințesă venind dintr-un mediu străin și idolatru. Ea va fi mama lui Absalom, al cărui nume e de ajuns să amintească toate nenorocirile care, pînă la urmă, au decurs dintr-o asemenea unire. În nici un mod și nici un timp nu este bine pentru un copil al lui Dumnezeu să se alieze cu un necredincios.

Este „jugul nepotrivit” cu tot ceea ce el implică: suferințe și pericole.

c) Mical (2 Samuel 3.13-16)

Mical, fiica lui Saul, fusese prima soție a lui David: cînd el a fugit, ea a fost dată lui Paltiel, fiul lui Lais. Cînd Abner propune un legămînt împăratului, acesta pretinde să i-o aducă pe Mical. Și aici este, fără îndoială, problemă de prestigiu; ea era fiica lui Saul, e prințesă. Puțin contează durerea soțului ei, David o vrea.

2 Samuel 6.20-23 ne arată de ce neazuri a avut parte. Foarte fericit la întoarcerea acasă a chivotului, binecuvîntînd poporul în numele Domnului, el se întoarce pentru a-și binecuvînta casa; Mical vine în întîmpinarea sa, nu pentru a-l cinsti, nici pentru a aprecia ce a făcut, ci pentru a-și bate joc de el. David a vrut prestigiul și întîlnește disprețul. Nu au făcut mai mulți această experiență după el?

d) Bat-Șeba

Între timp David a luat mai multe alte femei la Hebron (2 Samuel 3.2-5), apoi la Ierusalim (2 Samuel 5.13). Mult mai tîrziu, Bat-Șeba intră în casa lui, în împrejurările pe care le-am văzut. Ea era nepoata lui Ahitofel (2 Samuel 11.3; 23.24) și devine deci mama lui Solomon. Influența sa a fost importantă în succesiunea la scaunul de domnie (1 împărați 1.11,31), deci David acționează în succesiunea gîndului lui Dumnezeu.

2. Copiii lui David

David găsisese la Hebron o casă, o familie, copii, șapte ani de bucurie. Dar repede, urmașii săi nu deveniseră prea numeroși pentru ca tatăl lor să se poată ocupa de ei în mod util? (2

Samuel 3.2-4; 5.13-16). În timpul primilor douăzeci de ani ai domniei sale, atunci când erau tineri, David era, fără îndoială, foarte absorbit de datoriile sale de împărat și de mai mare al armatei, de slujba religioasă și de organizarea împărăției. Totuși fiii săi primiseră locul de „mari demnitari” (2 Samuel 8.18). Dar, după întâmplarea cu Bat-Șeba, se arată toate roadele pe care o educație insuficientă le-a adus.

a) Amnon și Tamar (2 Samuel 13)

În Amnon vedem firea dându-și curs liber. În loc să-și judece simțămintele vinovate, el este chinuit de aceasta pînă într-acolo încît ajunge bolnav. Prietenul său Ionadab, om foarte șiret, care nu caută decît propriul său interes, este pentru el un foarte rău sfătuitor (versetul 5) și în momentul critic îl părăsește. Când Absalom a hotărît să-l omoare pe fratele său, Ionadab nu-l înștiințează pe scumpul său prieten Amnon (versetul 32). Să fim atenți cu prietenii foarte abili care știu să ne lingusească pasiunile, dar când sîntem la greu, ne lasă, cu sînge rece, să cădem.

Prietenia în Domnul este una din cele mai mari binefaceri ale vieții, dar trebuie discernămînt înainte de a acorda încredere cuiva.

Sub impulsul firii, Amnon urmează sfatul prietenului său. Când David trebuie să-și dea consimțămintele vizitei lui Tamar la fratele ei bolnav, în camera interioară, împăratul nu arată nici o neîncredere. Numai să facă plăcere copiilor săi! El însuși o trimite pe fiica sa să meargă în casa lui Amnon și să-i pregătească mîncarea.

Tînăra era atrăgătoare, dispusă să facă servicii, totuși dacă ea ar fi fost în legătură cu Dumnezeu, s-ar fi lăsat inconștient antrenată în cursa care a dezolat-o? Dina, fiica lui Iacov, în Geneza 34, nu-și dădea seama de urmările vizitei sale de politețe la Sihem. Dar Dumnezeu știa. Ce important este să veghezi și să fii în legătură cu Domnul, înainte de a accepta o invitație sau o propunere oarecare. Poți acționa în nevinovăția inimii, fără a întrevedea tot ce va decurge din aceasta; dar Domnul știe mai dinainte și poate s-o păzească pe cea care se încrede cu adevărat în El: „Multe căi par bune omului, dar la urmă duc la moarte”.

Odată întîmplată nenorocirea, cît de grele i-au fost urmările! Amnon o urăște pe Tamar; Tamar este disperată; David este foarte supărat, iar Absalom îl urăște pe fratele său mai mare, așteptînd prilejul să-l omoare.

b) Absalom (2 Samuel 14-19)

După ce a pus să-l lovească pe Amnon (13.28), Absalom fuge. Jalea este generală în familie. Fiii împăratului sosesc, înalță glasurile și plîng, împăratul și toți slujitorii săi varsă lacrimi foarte amare. Dar... Împăratul David lîncezea și voia să meargă la Absalom.

Sentimentele firești ale inimii sale de tată îl îndeamnă, în sfârșit, să-l aducă înapoi pe fiul vinovat (14.23) și după doi ani de așteptare, să-l primească și să-l sărute (14.33). Într-un sens, putem înțelege această iertare; dar era ea după voia lui Dumnezeu? Desigur că nu! Dumnezeu îl iartă pe cel care se căiește, dar vede mai întâi pocăința și mărturisirea: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate”. În harul Său, El iartă și poate scoate binele din rău; dar, după hotărîrea Sa, urmările trebuie adesea să se vadă, după disciplinarea făcută de Tatăl.

David îl iartă pe Absalom cu sentimentele firești, fără a se preocupa dacă, după exemplul tatălui său cu ocazia uciderii lui Urie, tînărul s-a căit; slăbiciunea împăratului nu dă nici o importanță răzbunării fiului său. Trebuie să ne mirăm că după aceasta David este lipsit complet de discernămint și nu-și dă seama de intrigile ambițiosului, care cîștigă inimile oamenilor din Israel și se va proclama împărat la Hebron?

David avea aproape șaiszeci și cinci de ani; Urie murise de doisprezece sau treisprezece ani; pedeapsa continuă: sabia nu se îndepărtează de casa sa și desfrîul urma să se arate ziua în amiaza mare (16, 22).

Pentru a cruța Ierusalimul, împăratul hotărîse să fugă, acceptînd din partea lui Dumnezeu această nouă încercare. „Dacă voi căpăta trecere înaintea Domnului, mă va aduce înapoi... Dar dacă va zice: Nu-mi place de tine, - iată-mă, să facă ce va crede cu mine”.

Își pleacă - așa cum trebuie - capul sub disciplina divină; cînd puțin mai tîrziu, Șimei îl blestema, aruncînd cu pietre după el și vorbindu-l de rău, David a acceptat ca din mîna lui Dumnezeu, spunînd: „Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a zis. Poate Domnul se va uita la necazul meu și-mi va face bine în locul blestemelor de azi”. David este acum în vîrstă, este obosit de drum; dar o încercare, mai grea pentru inima sa, îl mai așteaptă. În bătălia din pădurea din Efraim, oamenii din Israel sînt înfrînți de slujitorii împăratului, Absalom este prins cu capul între ramurile unui stejar și este omorît de Ioab. Durere înduioșătoare a bătrînului tată, care „pe cînd mergea, zicea: Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom, cum n-am murit eu în locul tău! Absalom; fiul meu, fiul meu”! De data aceasta, inima sa este zdrobită, căci îl iubea foarte mult pe acest fiu revoltat și îl dorea teribil de mult să accepte moartea sa din mîna lui Dumnezeu: Ioab trebuie să-l mustre sever și să-i arate cît de puțin caz a făcut de căpeteniile sale și de slujitorii săi care-și expuseseră viața pentru el.

c) Adonia (1 împărați 1.5-53, 2.13-25)

În Adonia vedem lăudăroșia. Nu avea amplexarea, nici caracterul unui Absalom. Dar, plin de el însuși, foarte frumos om, era gata să se laude. Al patrulea fiu al lui David, prin moartea

lui Amnon și a lui Absalom și prin dispariția lui Chileab (mort poate la o vîrstă fragedă), el era moștenitorul presupus al scaunului de domnie.

Nu era deloc necesar totuși să se proclame împărat, după ce-și pregătise cincizeci de oameni care alergau înaintea lui (1 împărați 1.5). Cel mai ciudat este că, chiar din tinerețea sa, „tatăl său nu-l mustrase niciodată, zicînd: „Pentru ce faci așa?“, slăbiciune evidentă a lui David în fața tendințelor de lăudăroșie ale fiului său. Încetul cu încetul, tînărul prinsese gust și era gata să cunoască de acum scaunul de domnie, cu sprijinul lui Ioab și al lui Abiatar, bătrîni ai tatălui său. Dar de data aceasta David, desi avansat în vîrstă și foarte slăbit, dă dovada totalei demnități împărătești pe care o primise de la Dumnezeu. El nu mai părăsește Ierusalimul ca în fața lui Absalom; el nici nu-l atacă pe Adonia... se preface că nu știe și-l proclamă împărat pe Solomon, fiul său cel mai tînăr, cum spusese Domnul. Este de ajuns să-l pună în locul său pe alesul Domnului și totul reintră în ordine.

Nu am face și noi aceeași experiență, dacă în greutățile care pot apare, am ști să dăm Domnului locul care-I revine: „În toate lucrurile, El să aibă cel dintîi loc".

Cînd Adonia și invitații săi află de ungerea fiului lui Bat-Șeba, ei sînt cuprinși de groază; fiecare fuge încotro vede. Adonia nu vede altă șansă de salvare decît să meargă să apuce coarnele altarului. Temporar cruțat, el va fi omorît după cîtva timp de Solomon pentru că a îndrăznit să pretindă mîna lui Abișag, care-l îngrijise pe tatăl său în zilele bătrîneții sale. Psalmul 2 proclamă ungerea împăratului în Sion și subliniază invitația de a i se supune. El îl are în vedere în principal pe Mesia, Fiul. Dar nu este la bază un ecou sigur al revoltei lui Adonia și al ungerii lui Solomon, însuși prototipul împăratului Slavei?

d) Solomon

Al doilea fiu al Bat-Sebei, Solomon fusese numit de Natan prorocul: Iedidia, preaiubitul Domnului (2 Samuel 12.25). Deși mult mai tînăr ca ceilalți (1 Cronici 29.1), el fusese intenționat ales de Dumnezeu pentru a urma lui David (1 Cronici 28.5). De aceea, după ungerea particulară din 1 împărați 1.39, David adună la Ierusalim toate căpeteniile Israelului (1 Cronici 28.1) pentru a-l instala oficial pe Solomon pe scaunul de domnie.

În prezența celor ce erau adunați, el îl îndeamnă pe fiul său să-L cunoască pe Dumnezeul tatălui său, să-I slujească din toată inima, amintindu-i că Domnul cercetează toate inimile. Să-L caute, să se întărească și să lucreze (1 Cronici 28.9-10).

Aceste îndemnuri succesive sînt binevenite pentru noi: a-L cunoaște personal pe Domnul, nu numai pentru că El era Dumnezeul părinților noștri, ci cu o cunoaștere directă și intimă. Să-L servim cu bucurie, nu ca o datorie sau pentru a ne dobîndi merite, ci cu o inimă

binevoitoare; și toată fericirea să fie a sta la dispoziția Aceluia care ne-a iubit atât de mult. Să ne amintim că El cercetează inimile și gândurile; să lăsăm această lumină să pătrundă în noi, pentru a arăta ceea ce nu este după voia Lui. Să-L căutăm: nu numai să ne rugăm scurt în fiecare zi, ci să găsim timp să fim în fața Lui pentru a-I căuta fața. Acesta este secretul puterii.

David spune lui Solomon, ca altădată Moise lui Iosua: „Fii tare, curajos și lucrează... căci Domnul va fi cu tine; El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi” (1 Cronici 28.20) - promisiune pe care o putem lua și pentru noi (Evrei 13.5).

Din timpul vieții lui David, Solomon se așază pe scaunul de domnie, ca împărat în locul tatălui său (1 Cronici 29.30). Toți i se supun, chiar și frații lui. Domnul i-a făcut domnia mai strălucită decât a fost a oricărui împărat al lui Israel, înaintea lui. Bucurie a ultimelor ore ale bătrânului împărat care l-a văzut pe scaunul de domnie al lui Israel pe acest fiu care, într-un sens îi amintea greșelile și mai ales harul infinit al lui Dumnezeu!

Prototipul lui Hristos

1. Suferințe și glorie

Pe drumul spre Emaus, Domnul înviat amintește celor doi ucenici ai Săi „că trebuia ca Hristosul să sufere aceste lucruri și să intre în slava Sa. Începînd de la Moise și prin toți prorocii, El le-a explicat în toate Scripturile lucrurile cu privire la El”. Unele pagini din Vechiul Testament, ca Isaia 53 sau psalmul 22 se referă direct la Mîntuitorul care suferă și care este slăvit. Dar și diverse personaje sînt tot atîtea prototipuri ale lui Hristos. Printre ele, trei ies în evidență, îndeosebi: Iosif, Moise și David.

Iosif a fost despărțit de tatăl său, așa cum, într-un sens Domnul Isus vine pe pămînt „de la Tatăl” pentru „a-și căuta frații”, deși El a putut spune: „Eu sînt în Tatăl și Tatăl este în Mine”. Moise a fost îndepărtat de poporul pe care-l iubea și a trebuit să fugă patruzeci de ani în Madian. David a fost îndepărtat de scaunul de domnie timp de mai mulți ani, așa cum Domnul Isus, venind pe pămînt pentru a domni, nu a primit decât o coroană de spini.

Frații lui Iosif îl vînd, așa cum mai tîrziu Iuda îl va vinde pe Domnul Isus. Frații lui Moise nu înțeleg că el îi va elibera cu mîna sa. La fel, frații lui Isus nici nu credeau în El (Ioan 7.5). Fratele lui David îl blamează că vrea să lupte cu Goliat; fariseii și cărturarii nu vor înceta să adreseze reproșuri Aceluia care aducea la lumină propriile lor greșeli.

Iosif îi va scăpa pe ai săi de foamete; Isus, nu este El pîinea vieții, El care dă viața veșnică? Moise își eliberează poporul din robia Egiptului, așa cum Domnul ne-a eliberat din robia legii

și a firii. David va învinge puterea dușmanului care-l înspăimîntă atît de mult pe poporul său, așa cum Domnul Isus a avut biruința asupra aceluia care avea puterea morții.

Iosif va primi titlul de salvator al lumii; Moise va fi păstor și conducător în Israel; David însuși va deveni împărat. Atîtea nume care ne amintesc de preaiubitul nostru Mîntuitor.

David s-a născut la Betleem, unde Rut, strămoașa sa, Moabita, venise să se refugieze sub aripile Dumnezeului lui Israel; ea intrase astfel în linia lui Mesia; în umilul tîngușor, după cuvîntul prorocului, se va înfăptui taina Cuvîntului făcut trup.

David a fost uns mai presus de frații săi; Isus este „uns cu un untdelemn de bucurie mai presus de însoțitorii Săi”.

După ungerea făcută de Samuel, Duhul îl umple pe David; după botezul lui Ioan, Duhul, ungerea divină, coboară ca un porumbel asupra lui Isus. Am văzut în David caracterul păstorului; divinul său Stăpîn va fi Marele Păstor al oilor, El, Bunul Păstor. Și dacă David, în slava sa împărătească, nu este un prototip complet al Domnului Isus în domnia sa, prototipul se extinde pînă la Solomon, regele gloriei.

Mulți psalmi ziși „mesianici”, care sînt atribuiți lui David, vorbesc despre suferințele și slava Domnului Isus. Împrejurările prin care trecuse David produceau în el sentimente și experiențe pe care Duhul Sfînt, prin gura sa le dezvoltă și le aplică direct la Isus Hristos.

Astfel, în psalmul 2, avem slava Fiului lui Dumnezeu, născut în această lume, căreia toți trebuie să-i dea cinste. În psalmul 8 îl vedem pe Fiul Omului făcut cu puțin mai prejos decît îngerii, care ca om este încoronat cu slavă și cu cinste și primește stăpînirea asupra întregii creații. În psalmul 110, scris de David, Domnul, înălțat la dreapta lui Dumnezeu, este mare preot pentru totdeauna, după rînduiala lui Melhisedec. Acești trei psalmi sînt reluați în epistola către Evrei pentru a sublinia slava diferită a Domnului Isus.

În psalmul 16, îl vedem pe Isus, om desăvîrșit, dependent de Dumnezeu, slăvindu-L pe pămînt. El trebuia să treacă prin moarte, dar are siguranța învierii și a „bucuriilor” la dreapta lui Dumnezeu pentru totdeauna. Psalmul 22 prezintă într-un mod cu totul deosebit suferințele Domnului pe cruce, dar și cîteva raze ale slavei care decurge din acestea. Această slavă este afirmată în psalmul 24, unde porțile veșnice se ridică pentru a-L lăsa pe împăratul Slavei să intre. În psalmul 40 găsim înjosirea Aceluia care a venit pe pămînt pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu și a Se oferi ca jertfă. Psalmul 69 ne dă un tablou al suferințelor Mîntuitorului, care, de trei ori Se roagă: „Răspunde-mi... răspunde-mi” și, în strîmtorarea Sa, nu găsește mîngîietor. În psalmul 102 avem rugăciunea celui nenorocit cînd este doborît de întristare,

dar și „bucuria care îi stătea înaintea”, când Domnul va zidi Sionul și când popoarele se vor aduna pentru a-I sluji.

Am putea cita multe alte exemple, dar acestea arată cum, înainte de toate, prin gura lui David, Duhul lui Dumnezeu a vrut să așeze în fata inimilor noastre suferințele și slava Aceluia al cărui slab prototip era David.

2. Centru de adunare

Când David fugise din casa sa pentru a scăpa de Saul, el căutase sprijin în stînga și în dreapta, pentru a ajunge, singur, în peștera de la Adulam, unde a compus psalmul 142. Trecînd el însuși printr-un mare necaz, părăsit de toți, dar găsind în Dumnezeu său resursele necesare, el devine căpetenia lor (1 Samuel 22.1-2). Nu este la fel cu Domnul Isus, care, deschizîndu-Și brațele, spune: „Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”?

1 Cronici 12 ne arată cum, succesiv, grupuri diferite s-au alăturat lui David. În fortăreața din pustie, gadiții, deprinși cu războiul, înarmați, gata de luptă, vin la el „să lupte luptele Domnului”. Lor nu le este frică de obstacole: ei traversează Iordanul cînd se revarsă peste maluri. Pun pe fugă pe dușmani. Pentru a fi puternic, trebuie să îmbraci armura completă a lui Dumnezeu (Efeseni 6) și să te grupezi în jurul Celui care este Capul.

Alții veneau din seminția lui Beniamin. Hotărîre grea, desigur, să-l părăsești pe Saul, de care-i țineau legăturile de sînge, pentru a veni lîngă David, încă urmărit în pustiu. Le trebuia credință, o credință vie pe care David o pune la încercare, făcînd să izbucnească din gura șefului lor această cîntare: „Noi sîntem ai tăi, David, și cu tine. Pace, pace ție și pace celor care te ajută”. Frumoasă imagine a credincioșilor scoși din lume, care trebuie să rupă legăturile adesea foarte dragi, pentru a se atașa adevăratului David.

Alții se alătură împăratului alungat la Țiclăg. Ei știau să tragă cu arcul, servindu-se de mîna dreaptă și de mîna stîngă și săgețile lor mergeau la țintă. „Armele războiului nostru nu sînt firești”: Cuvîntul lui Dumnezeu, sabia Duhului. Un verset citat la timp este ca o săgeată care va atinge conștiința sau va încuraja inima; dar cum ne vom servi de aceste săgeți, dacă nu am fi fost obișnuiți mai întîi să le mînuim? „Cuvîntul trebuie să locuiască din belșug în noi”; să fi încercat pentru noi înșine diversele efecte, ca să ne permitem să-l folosim, la rîndul nostru, pentru altul.

Alții i se alăturau lui David la Hebron. Printre ei se găseau fiii lui Isahar care știau să distingă vremurile, pentru a ști ce trebuia să facă Israel. Noi sîntem chemați toți la o

distingere matură; dar trebuie să recunoaștem că Domnul a dat unora dintre noi o putere de a distinge și o înțelepciune deosebită (1 Corinteni 12.7-11).

Nu este bine, deci, ca asemenea celor din Isahar, să fim supuși conducătorilor pe care Domnul i-a înzestrat să pască poporul Său? (1 Cronici 12.32). Cei din Zabulon „erau gata să se lupte cu o inimă hotărâtă”. În locul în care fuseseră puși, își făceau datoria cu tot sufletul, nu erau geloși pe slujba altuia și nu voiau să se amestece în ceea ce nu le fusese încredințat. Apoi „cu o singură inimă”, tot restul lui Israel se adună în jurul lui David, în zi de bucurie, în care aveau hrană și reconfort din abundență (versetul 39-40).

Bucuria este cu atât mai mare când toți se grupează în jurul chivotului la Ierusalim: sînt oferite jertfe; David binecuvîntează poporul și împarte fiecăruia, atât femeilor cît și bărbaților, o pîine, o porție de carne și o turtă de stafide: hrană, bucurie și reconfort. Atunci izbucnește lauda în sfîntul locaș. „În ziua aceea David a pus pentru prima dată pe Asaf și pe frații săi să vestească laudele Domnului” (1 Cronici 16.7).

3. Obiect de devotament

În toată viața sa, David a trezit în jurul lui devotamentul celor care i s-au atașat, l-au iubit, l-au servit în funcțiile cele mai diverse; ei i-au fost credincioși în nenorocire și au luptat cu el „în lupta Domnului”.

Ionatan

David, învingător al lui Goliat, se prezintă în fața lui Saul, cu capul filisteanului în mînă. Pînă atunci Ionatan cîștigase biruințele credinței (14). Un altul este acum instrumentul eliberării. Care va fi reacția fiului împăratului? El ar fi putut, ca tatăl său, să fie gelos și să încerce să minimalizeze victoria eroului zilei. Din contra: „Sufletul lui Ionatan se leagă de cel al lui David și Ionatan îl iubește ca pe sufletul său”. Această dragoste profundă nu s-a tradus numai prin cuvinte, ci Ionatan s-a dezbrăcat de hainele sale, și-a scos sabia, arcul, centura, pentru a pune totul la dispoziția lui David. Frumoasă imagine a credinciosului care, atras de dragostea Domnului, pune în slujba Sa tot ceea ce are!

Această afecțiune a lui Ionatan pentru David nu s-a limitat la un moment de entuziasm, așa cum foarte ușor, într-o ambianță prielnică, vreun tînăr poate să se declare gata să urmeze pe Domnul oriunde l-ar trimite. Îonatan a rămas credincios fiului lui Isai cînd Saul a început să-l persecute; el a mijlocit pentru el, neascunzîndu-și afecțiunea, riscîndu-și chiar viața sub insultele tatălui său.

În deșertul Zif, într-o pădure, fiul lui Saul va mai veni să-și încurajeze prietenul în singurătatea sa și să-l întărească în Dumnezeu.

Ar fi trebuit Ionatan să părăsească curtea, să-și părăsească tatăl nefericit și vinovat, pentru a-l urma în pustie pe David, pe care era sigur că-l va vedea domnind într-o zi. Textul nu pare să arate nimic, în afară de faptul că atașamentul său față de Saul (Exod 20.12) l-a adus să cadă împreună cu el pe muntele Ghilboa. Dar dacă ne gândim la Acela al cărui prototip este David, în lumina Noului Testament este sigur că cei care doresc să-L urmeze pe Domnul pot fi chemați să-și părăsească chiar familia (Luca 14.26), dacă aceasta se opune total Evangheliei, și dacă Domnul conduce în adevăr acest pas care are urmări grele. În orice caz, nu așa este cu soția al cărei soț este necredincios, însă numai dacă el o părăsește (1 Corinteni 7.2-16); pe de altă parte Timotei 5.4 își păstrează mereu însemnătatea.

Abiatar (1 Samuel 22.20-23)

După trecerea lui David la Nob, Saul a ucis pe toți preoții; „bărbați și femei, copii și prunci, boi, măgari și oi, toți au căzut sub ascuțișul săbiei (22.19). Unul din fiii lui Ahimelec, Abiatar, reușește să fugă. Unde și-a găsit adăpost în necazul său, dacă nu lângă David, care-l încurajează, zicînd: „Rămîi cu mine, nu te teme de nimic;... lângă mine vei fi bine păzit".

Uneori este nevoie de lacrimi și de amar pentru ca sufletele să fie conduse la Domnul, dar ce adăpost și ce mîngîiere găsesc lângă El! Maria nu va merge, cum credeau iudeii, la mormînt, să plîngă, ci va fi la picioarele lui Isus, care va plînge împreună cu ea.

Mefiboșet (2 Samuel 9)

La moartea lui Saul și a lui Ionatan, doica micului Mefiboșet, în vîrstă de cinci ani, a fugit, temîndu-se de mînia lui David. În fuga ei, copilul i-a căzut din brațe și el a devenit olog pentru restul zilelor sale.

Trecuseră poate douăzeci de ani și tînărul Mefiboșet se refugiase la Lodebar, la Machir, fiul lui Amiel, vinde trăia, fără îndoială, în sărăcie, fiind olog de picioare.

Acolo, într-o zi a ajuns vestea că David, cel pe care bunicul său l-a urmărit și urît atît, îl cheamă la Ierusalim. Mesagerul va fi adăugat că David vrea „să arate față de el o bunătate ca bunătatea lui Dumnezeu"; desigur, cu sentimentele foarte amestecate de teamă și de încredere, Mefiboșet întreprinde această lungă călătorie pentru a-l vedea personal pe cel care-l chema.

Frumos tablou al Evangheliei care se adresează unui suflet în teamă și sărăcie spirituală, departe de Dumnezeu, și îl solicită să vină la Mîntuitorul său. „Călătoria" va fi mai mult sau mai puțin lungă, pînă în momentul hotărîtor al întîlnirii personale cu Isus. Întîlnire totuși

absolut necesară, căci nici mesagerul, nici slujitorul nu pot da pace sufletului. Numai Domnul are puterea aceasta.

David îl primește pe tânărul căzut la pământ în fața lui, chemându-l simplu pe nume: „Mefiboșet!” (Ioan 10,3). El adaugă repede: „Nu te teme, căci îți voi arăta bunătate”. David nu numai că este îndurător, ci îi dă înapoi moștenirea; el îl primește pe fiul lui Ionatan la masa sa, unde continuu va putea mânca pâine. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, Eu voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3.20).

Intimitate binecuvântată și constantă, a răscumpăratului său; părtășie încă mai sigură în jurul amintirii la care îi este dat să participe cu credincioșie, adunați în jurul Lui!

David face mai mult: îl va trata pe Mefiboșet ca pe unul din fiii împăratului: „Tuturor celor ce l-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu”. Capitolul se termină amintindu-ne că, deși mîncînd mereu la masa împăratului, Mefiboșet rămînea „olog de amîndouă picioarele”. Firea păcătoasă nu este schimbată; chiar dacă, în fața lui Dumnezeu, noi nu mai sîntem „în firea noastră”, ea este mereu acolo, în noi, atît timp cît sîntem pe pământ; dacă nu veghem, ea își va aduce roadele (Romani 7.25).

Ce important este să stai lîngă Domnul, pentru ca „să trăiești după îndemnurile Duhului, să umbli după lucrurile Duhului” și să te poți bucura, fără piedică, de părtășia pe care vrea să ne facă s-o încercăm în fiecare zi.

Itai (2 Samuel 15.19-22)

Era ușor să te supui lui David împăratul; găseai în aceasta propriul interes. Dar cînd David trebuie să fugă din fața lui Absalom, inimile se arată așa cum sînt. Unii ca Ahitofel, îl părăsesc; alții îi rămîn credincioși. Un Hristos respins atrage devotamentul și în aceste împrejurări se poate vedea dacă ai Săi îi sînt devotați. Mulți rămîn la Ierusalim, dar Itai, deși venit de puțin timp la David, nu vrea să rămînă. El e pus la încercare. A venit la el de la Gat pentru a se alătura împăratului lui Israel în slava și în puterea sa, sau persoanei lui David, chiar dacă trebuie să împărtășești cu el fuga în pustie?

Credința lui Itai strălucește în răspunsul său: „Viu este Domnul și viu este domnul meu, împăratul, că în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și slujitorul tău”. Ecou al hotărîrii inimii unei Rut sau a unei Rebeca - exemplu pentru cel care va răspunde dorinței lui Isus: „Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sînt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu” (Ioan 12.26).

Itai îl va însoți deci pe David, dar nu singur; el trece „cu toți oamenii lui și cu toți copiii lui care erau cu el”. Frumoasă încurajare pentru părinți, să urmeze fără ezitare pe Domnul cu toată familia lor, amintindu-și mereu că numai Domnul va putea lucra mîntuirea în copiii lor.

Hușai (2 Samuel 15.32-37; 17.6-16)

Nu toți sîntem chemați la aceeași slujbă. Îtai trebuia să-l urmeze pe David. Hușai, prietenul său, este chemat, la ordinul său expres, să-l părăsească pentru a se duce la Ierusalim, cu riscul vieții sale, să îndeplinească misiunea delicată care-i este încredințată: să anuleze „sfatul lui Ahitofel”. Hușai nu ezită; el arată atașamentul său celui pe care-l iubește și prin el, Dumnezeu răspunde rugăciunii împăratului (15.31; 17.14) și permite biruința care va urma.

Ahimaat

Ahimaat este cel care aleargă, mesagerul. În 2 Samuel 17.17-21, el va merge să transmită recomandările lui Hușai către David; în capitolul 18.19-28, el vrea să fie primul care să aducă împăratului vestea biruinței. În ciuda obstacolelor, în ciuda împotrivirii lui Ioab, „orice s-ar întîmpla, el vrea să alerge”. „Nu știți că cei care aleargă pe locul de întrecere, toți aleargă, dar numai unul primește premiul? Tot așa și voi alergați ca să-l dobîndiți” (1 Corinteni 9.24).

Barzilai (2 Samuel 17.27-29; 31-40; 1 împărați 2.7)

În comparație cu ceilalți, Barzilai este un bătrîn. La optzeci de ani, ar fi putut socoti că și-a isprăvit misiunea; dar cînd David, trecînd Iordanul, vine la Mahanain, satul său, Barzilai, cu toate bunurile sale, îl întreține pe rege și suita sa; înfometați și obosiți în deșert, se pare că lista a tot ce pune la dispoziția împăratului și a oamenilor săi nu are sfîrșit (17.28). Galateni 6.6 ne amintește că „cine primește învățătură în Cuvînt să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață”; și pilda administratorului din Luca 16 subliniază responsabilitatea noastră de a folosi pentru Domnul bunurile materiale care-i aparțin și pe care a putut să ni le încredințeze pentru un timp; este vorba de „bogățiile nedrepte”, în administrarea cărora trebuie să fii credincios. Puțin lucru, fără îndoială, deoarece ele sînt numite „ceea ce este foarte puțin”, dar credinciosie care ne face să vedem încredințîndu-ni-se „adevăratele bogății”, bunurile spirituale care sînt ale noastre, acelea pe care nimeni nu va putea niciodată să ni le răpească.

David ar vrea să-i dea o răsplată lui Barzilai, dar bătrînul nu-l poate urma la Iersalim; el primește sărutarea împăratului și binecuvîntarea sa (2 Samuel 19.39); din contra, Chimham, fiul său - mai tîrziu chiar toți fiii săi (1 împărați 2.7) - vor mîncea la masa împărătească.

Vitejii lui David (2 Samuel 23.8-39)

David a ajuns la sfârșitul vieții sale. A rostit ultimele sale cuvinte; privirile sale se întorc înapoi la drumul parcurs cu cei care, pe drum, i-au fost credincioși. Va face o listă a acestor „oameni viteji”, în ziua judecății lui Hristos, totul va fi adus la lumină. Domnul își va aminti de tot ce va fi făcut pentru El; și cu înțelepciunea Sa și după măsura sfințirii, El va da răsplată și cununi, pentru slava Sa în ai Săi, găsind să laude în ei ceea ce harul Său va fi produs.

Printre oamenii viteji ai lui David, mai mulți s-au devotat pentru poporul lui Dumnezeu. Prin ei, Domnul a făcut mari lucrări. „Cu David” ei luptaseră contra filistenilor; și ca Șama, păstrează ceea ce trebuia să servească drept hrană poporului lui Dumnezeu.

Peste secole, câți creștini au luptat pentru Evanghelie și pentru Cuvânt, hrana sufletelor noastre! Ce pierdere imensă am fi încercat dacă un număr de creștini, chemați de Domnul la această lucrare, nu ar fi luptat pentru a păstra textul Scripturilor și a-l pune la îndemâna noastră, în limba noastră, cu toată înțelegerea și claritatea!

Trei din cele treizeci de căpetenii dovedesc lui David afecțiunea lor foarte simplă, când, într-o zi de vară, el își exprimă dorința să de a bea apă rece din fântâna din Betleem. Faptă inutilă la prima vedere, acțiunea acestor trei oameni care forțează trecerea prin tabăra filistenilor pentru a aduce apă domnului lor. Dar ei voiseră să-i placă, să-i ofere ce dorea în acea zi. Mai târziu, Maria va sfărîma vasul său de parfum pentru a unge capul împăratului (Matei 26.7), picioarele Fiului lui Dumnezeu (Ioan 12.3); jertfă deplasată în ochii ucenicilor și mai ales ai lui Iuda, dar jertfă prețioasă inimii Stăpînului, care va voi ca în orice loc se va vesti Evanghelia, să se vorbească despre ceea ce această femeie a făcut, spre amintirea ei. Acești trei viteji au făcut lucrul acesta.

David nu a vrut să se închidă lista oamenilor săi viteji fără a-l menționa pe „Urie, Hetitul”. El ar fi putut foarte bine să omită această menționare care amintea tot trecutul său de rușine și pedeapsă; dar, condamându-se pe el însuși și glorificînd harul care l-a iertat, el nu s-ar fi gîndit vreodată să șteargă acest nume din cartea în care era înregistrat.

Toți acești oameni, credincioși lui David în timpul respingerii sale, au împărtășit slava sa. „Dacă cineva îmi slujește, Tatăl Meu îl va cinsti” (Ioan 12.26).

Viata interioară

Toată viața interioară a lui David este marcată de aceste trei lucruri: credința, părtășia, teama de Dumnezeu. În tabloul oamenilor credinței din Evrei 11, David este menționat, conducător de odinioară a căruia „credință o avem de urmat”. Această credință se marchează prin încrederea sa în Dumnezeu. Fără îndoială, a existat uneori „un nor”, dar fundamentală

de-a lungul întregii sale vieți, cât de reală și solidă era încrederea lui David în Domnul, așa cum o va exprima în atîția psalmi! Ea se traducea și prin dependență; adesea David îl întreabă pe Domnul pentru a-I cunoaște gîndul, fie în anii rătăcitori, fie în timpul domniei sale. Și această credință i-a dat îndrăzneala cu care îl atacă pe leu, se prezintă în fața lui Goliat sau taie poala hainei lui Saul.

Părtășia lui David cu Dumnezeu său reiese din numărul psalmilor. Ea se traduce prin rugăciuni, mijlociri, dar și prin laudă și recunoștință. Mai mult încă, această părtășie l-a condus să aibă, prin Duhul lui Dumnezeu, o viziune a Aceluia care, adevărat Fiul al lui David, va răspunde el singur, în toate privințele, gîndului lui Dumnezeu.

În sfîrșit, teama de Dumnezeu a marcat mersul său. Ea l-a condus, cînd căzuse, la pocăință și la mărturisire și la acceptarea pedepsei. Ea l-a păzit de multe căderi: „Am necurmat pe Domnul înaintea mea" (Psalmi 16), cuvinte sincere în gura lui David, deși împlinite numai de Hristos.

Această viață interioară a lui David, prin împrejurările diferite ale vieții sale, s-a reflectat în mulți psalmi, de care ne vom ocupa în parte.

1. Psalmii

Șaptezeci și trei dintre ei sînt atribuiți lui David. Ei exprimă propriile sale experiențe, căderile sale, mijlocirile sale, experiențele sale și lauda și recunoștința care izbucnesc din inima lui.

Dar aceste pagini sînt și pline de învățături pentru noi, care trecem prin încercări diverse și putem găsi în aceste versete atîtea încurajări și reconfortare. Ei au și partea lor profetică, îndreptînd privirile spre rămășița viitoare a lui Israel și mai presus de toate spre Mesia, Hristosul.

Într-adevăr, David, relatînd experiențele sale, a fost condus dincolo de ele, prin Duhul lui Dumnezeu, pentru a revela înseși sentimentele lui Hristos prin faptele care vor fi relatate în Evanghelii.

Ce este în această carte de o sută cincizeci de psalmi, pentru ca, de mai bine de două milenii, mînăstirile și ghetourile, bisericile și comunitățile cele mai diverse să-l citească și să-l cînte fără a obosi vreodată?

Ce plăcere în sufletul acelor care nu au renunțat niciodată la cuvintele luate chiar de pe buzele lui David, pentru ca să treacă prin toate nopțile, prin toate războaiele! Ei au luat cu ei această carte în exilul lor, ei au trăit în trupul lor, în sîngele lor, fiecare din aceste versete: era

scris: „ei o trăiau așa cum o citeau și era la fel de necesar să o trăiască mai mult decât s-o citească". Cum să explici, în adevăr, că această culegere compusă în timpul mai multor secole, pusă în ordine sub conducerea Duhului lui Dumnezeu, când El a vrut, să fi putut fi o binecuvântare, o consolare, o încurajare pentru atâtea generații succesive? Nu valoarea literară i-a dat gustul. Recitim pe Homer, pe Virgiliu, dar ce este în ei pentru suflet? Însuși David a dat răspunsul oamenilor: „Duhul Domnului a vorbit prin mine și cuvântul Lui era pe limba mea" (2 Samuel 23.2). Numai inspirația Duhului lui Dumnezeu face Cuvântul veșnic neschimbat, viu și lucrător.

Dintre acești numeroși psalmi ai lui David, vom reține câțiva care prin adresarea lor indică faptul că se referă la împrejurări deosebite ale vieții sale.

Psalmul 23

Cel mai cunoscut, cel mai iubit, care, timp de trei mii de ani a susținut credința credincioșilor din orice țară, de orice neam, din orice timp. L-a compus David, foarte tânăr, când el însuși era păstor, sau mai târziu, rememorându-și viața? Nu o putem spune. Acest psalm nu are dată. El nu se învechește. Cele șase versete ale sale se aplică tuturor vîrstelor, tuturor timpurilor, în zile de bucurie, în nopți de încercări; bolnavilor și celor sănătoși, el înflăcărează credința la începutul vieții ca și în apropierea morții; și face să îndrepte toate privirile spre viitorul veșnic care, pentru noi, este casa Tatălui.

„Domnul este păstorul meu": credința Sa, prezența Sa, părtășia Sa, îmi vor umple viața. Mai întâi, sufletul vorbește despre El (versetul 1-3); apoi, făcând progrese în cunoașterea Sa, el I se adresează direct: „Tu esti cu mine... Tu înalți... Tu ai uns". În sfîrșit, privind drumul care mai este încă în fața lui, el poate spune cu siguranță: „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele". Îndreptîndu-și, în sfîrșit, privirile spre viitor, el adaugă: „Voi locui în casa Domnului zile îndelungate".

Psalmii 59,56,54

Acești trei psalmi arată încrederea lui David în timp de pericol. În primul, el este supravegheat în casa sa de trimișii lui Saul, care au ordin să-l omoare; în al doilea, el este aparent deținut în Gat, unde a fugit din fața împăratului lui Israel; în al treilea, zifienii l-au înștiințat pe prigonitorul său, să vină la ei, ca să-l poată prinde.

În cei trei psalmi, rugăciunea, cererile insistente urcă la Dumnezeu pentru a fi scăpat de dușmani. Dar este în același timp siguranța că Dumnezeu este „Stîncă mea", „Dumnezeu este pentru mine", „Dumnezeu este ajutorul meu". Și în această asigurare, în încrederea că

Dumnezeu va răspunde, izvorăște lauda: „Ție îți voi cânta", „îți voi aduce laude", „Voi lăuda Numele Tău".

Psalmul 34

Psalmul ascultării rugăciunii, el urmează moral psalmului 56: „Eu am căutat pe Domnul și mi-a răspuns, m-a scos din toate temerile mele". „Cînd îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie". „Săracul acesta a strigat și Domnul l-a auzit și l-a scăpat din toate necazurile lui".

Făcînd experiența acestui minunat răspuns la cererile sale, David se poate îndrepta spre ceilalți ca să-i cheme să se încreadă în Domnul: „Cînd cei dreپți strigă, Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor. Domnul este aproape de cei cu inima zdrobită și mîntuiește pe cel cu duhul înfrînt". Cu sentimentul greșelii pe care a comis-o, fugind la un dușman al poporului său, el poate adăuga: „Nici unul din cei care se încred în El nu va fi condamnat".

Psalmul 51

Este psalmul pocăinței după cădere, cu toată frămîntarea de suflet care duce la înviorare (restabilire).

Conștient de crima sa, David nu poate recurge decît la îndurarea lui Dumnezeu: „Ai milă de mine, Dumnezeule, după bunătatea Ta". El nu ascunde nimic: „îmi cunosc fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea". El este determinat să mărturisească faptul că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, nu numai împotriva lui Urie: „împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta".

Atunci, de două ori, el poate implora: șterge, spală, curăță!

El își recunoaște nu numai greșelile (veresetul 9), ci și natura sa păcătoasă: „In păcat m-a conceput mama mea". Epistola către Romani o va demonstra cu ațita claritate: nu sînt numai păcatele, roadele copacului, ci și păcatul însuși, această natură rea care este în noi, firea păcătoasă. Trebuie deci să ajungi la judecată de sine, pentru a produce „adevărul în omul dinăuntru". Atunci harul lucrează la restabilire: „Pune în mine un duh nou și statornic... Dă-mi iarăși bucuria mîntuirii Tale... Atunci voi învăța pe cei fărădelege căile Tale".

David rămîne conștient că jertfele, arderile-de-tot pe care le-ar putea aduce lui Dumnezeu, nu ispășesc păcatul. Dumnezeu cere mai mult decît regrete: un duh zdrobit, pocăința și mărturisirea. Atunci El iartă, restabilește, pentru că El are în vedere lucrarea lui Hristos de la cruce (Romani 3.25-26).

Psalmul 32

Acest psalm vine foarte firesc după psalmul 51; sufletul care se bucură din nou de părășia cu Dumnezeuul său, își amintește experiențele. Primele două versete prezintă un dublu „ferice",

subliniind recunoștința aceluia a cărui fărâdelege este iertată, căruia Domnul nu-i tine în seamă nelegiuirea. David își amintește că atunci când își ascundea greașeala, mâna Domnului apăsă asupra lui, el era în necaz - experiență pe care multe suflete au făcut-o după el, sub greutatea păcatelor lor. Dar el adaugă: „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am ascuns fărâdelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărâdelegile". Și Tu ai iertat vina păcatului meu". Accesul în locul sfânt este din nou deschis: „Orice om evlavios să se roage Ție la timpul când poți fi găsit". Dumnezeu va ocroti, va păzi de necaz, va mîntui. Trebuie să iei drumul de la început cu o nouă hotărîre.

Vocea Domnului se face auzită: „Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi: Te voi sfătui cu ochiul asupra ta".

Este dependența binecuvîntată a credinciosului care ascultă vocea stăpînului său și stăruiește în părășia sa. Am refuzat să ne apropiem de El? Dumnezeu trebuie să folosească atunci „frîul și zăbala", adică să aplice disciplina, pentru ca, oricum, cu voie sau fără voie, să mergem pe drumul Său.

Psalmul se termină cu o notă de fericire: „Voi, cei dreپți, bucurați-vă în Domnul și înveseliți-vă! Scoate-ți strigăte de bucurie, toți cei dreپți cu inima!"

Cine altul în afară de Dumnezeu nostru ar putea astfel să dea bucurie și laudă după nenorocirea în care ne-a cufundat păcatul? Dar înainte ca să se fi realizat experiența din psalmul nostru, a trebuit să fie psalmul 22.

Psalmul 3

David a compus mult mai puțini psalmi de cînd a devenit împărat decît în anii de necaz, înainte de urcarea sa pe tron. Fuga sa din fața lui Absalom îl aduce în împrejurări similare cu acelea ale tinereții sale. Rugăciunea sa se adresează din nou lui Dumnezeu în fata mulțimii dușmanilor săi, a celor care spun: „Nu mai este nici o scăpare pentru el în Dumnezeu!"

Ca altădată, este sigur că: „Tu, Doamne, Tu ești scut în jurul meu; Tu ești slava mea și Cel care îmi înalți capul". Anticipînd Filipeni 4, el strigă cu gura sa spre Domnul și poate apoi să se culce și să adoarmă, căci Domnul îl susține: „În orice lucru, aduceți cererile *voastre* la cunoștința lui Dumnezeu... și pacea lui Dumnezeu... vă va păzi inimile". El poate sfîrși, spunînd: „A Domnului este mîntuirea", așa cum Iona își va termina rugăciunea, spunînd: „Mîntuirea este a Domnului" (Iona 2.9).

Psalmul 18 (2 Samuel 22)

David iese din încercările sale și din întristarea sa cu o cîntare de biruință și de laudă. El învățase în suferințele sale să-L cunoască pe Dumnezeu. „În ziua în care Domnul l-a scăpat

din mîna vrășmașilor săi și din mîna lui Saul", el vrea să cînte recunoștința sa. I se pare că nu are destule cuvinte pentru a califica bogățiile pe care le-a găsit în Dumnezeu: stîncă mea, cetățuia mea, Salvatorul meu, tăria care mă scapă, întăritura mea, adăpostul meu.

Oricare ar fi fost încercările, el afirmă: „Calea Domnului este desăvîrșită”. Poate că găsisese acea cale grea, de neînțeles, cînd trebuie să fugă din loc în loc, cînd era disprețuit de Nabal și înțîlnia mereu nerecunoștința oamenilor din Cheila. Dar, odată terminată încercarea, privind în urmă, el recunoaște că Dumnezeu l-a condus bine, că El a „netezit perfect calea sa”, „Tu aprinzi lumina mea”.

Desigur, nu a fost ușor, dar cînd a înțîlnit greutățile care păreau de neînvins la prima vedere, el a experimentat că Dumnezeu îi făcea picioarele „ca ale cerboaicelor și îl așeza pe înălțimile lui”.

Psalmul 133

David avusese pe inimă să urce chivotul de la Chiriat-Iearim la Sion (Psalmul 132). În acea zi de bucurie, în care împăratul a putut binecuvînta poporul care-l înconjura, a poruncit să se împartă fiecăruia hrană și băutură și să invite cîntăreți să-L laude pe Domnul; el privește această mare adunare în jurul chivotului și exclamă: „Iată, ce bine și ce plăcut este pentru frați să locuiască împreună în unitate”!

Era terminat războiul civil care separase seminția lui Iuda de toate celelalte seminții; Israel și-a găsit centrul său, Chivotul Domnului la Ierusalim; unitatea frățească este asemănată de David cu „roua Hermonului care se coboară pe munții Sionului; căci acolo a rînduit Domnul binecuvîntarea, viața pentru veșnicie”.

Psalmul 72

Fără să fie atribuit lui David în mod expres, acest psalm ni-l prezintă pe împărat, care, în amurgul vieții, îl privește pe fiul său Solomon. Dar privirea credinței sale străbate mult mai departe, spre Cel care este „mai mare ca Solomon”, împăratul Slavei, a cărui binecuvîntare „va fi ca o ploaie care cade pe un pămînt cosit”.

În zilele Sale va fi belșug de pace; El va stăpîni pînă la marginile pămîntului, numele Lui va dăinui pe vecie, toate neamurile îl vor numi fericit.

Buzele psalmistului se vor închide; în fața ochilor săi strălucește frumusețea Aceluia care, într-o zi, va veni să stabilească domnia Sa de pace pe pămînt. Odată ce viața lui se încheie, „rugăciunile lui David, fiul lui Isai, s-au sfîrșit” (versetul 20), dar va dormi cu viziunea slavei lui Hristos.

2. Amurgul vieții

După revolta lui Absalom și după moartea sa, după aceea a lui Șeba care și-a găsit și el sfârșitul, ordinea este restabilită în Israel; David, care a trebuit să consacre atâtea eforturi „treburilor împărtului”, se va întoarce cu ultimele sale puteri spre „treburile lui Dumnezeu” (1 Cronici 23.1-3). Cel ce a suferit este același cu cel care poruncește totul pentru templu și împărăție.

a) Punerea în ordine a slujbei religioase (1 Cronici 23.26-28)

Împăratul face numărătoarea leviților și definește cu precizie sarcinile lor (1 Cronici 23). El împarte preoții în douăzeci și patru de cete, instituție care va dura până la venirea lui Isus pe pământ, deoarece îl regăsim în Luca 1, pe Zaharia, din ceata lui Abia, exersînd preoția înaintea lui Dumnezeu „la rîndul cetei lui” (Luca 1.5-8).

David pune la locul lor pe cîntăreți (1 Cronici 25), pe care-i împarte tot în douăzeci și patru de cete. Apoi precizează rolul ușierilor și le încredințează sarcinile lor. Instituie pázitorii vistierilor casei lui Dumnezeu și ai vistierilor locurilor sfînte (26.20).

b) Pregătirile pentru templu

„Dar Dumnezeu mi-a zis: Să nu construiești o casă Numelui Meu, căci ești un om de război și ai vărsat sînge... Fiul tău, Solomon, îmi va construi casa și curțile ” (1 Cronici 28.3-6). Casa lui Dumnezeu va ocupa ultimele zile ale lui David, atît de mult o are pe inimă. „în întristarea sa” el a pregătit imense bogății pentru a înălța acest edificiu.

Dumnezeu i-a dat „modelul” (28.11-12), el îl instruește pe Solomon cu precizie privind planurile templului pe care trebuia să-l construiască.

David adaugă: „Mi-am întrebuițat toate puterile să pregătesc pentru casa Dumnezeului meu... aur, argint...” (29.2). Pe de altă parte: „în dragostea mea pentru casa Dumnezeului meu am dat casei Dumnezeului meu aurul și argintul pe care l-am avut” (versetul 3). Apoi el cheamă căpeteniile, poporul, să ofere voluntar pentru templu. David binecuvînta pe Domnul cu această sinceră bunăvoință: „Căci ce sînt eu și ce este poporul meu, ca să putem să-Ți aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine și din mîna Ta primim ce-Ți aducem”. Daruri materiale pentru ceea ce era atunci casa pămîntească a lui Dumnezeu; daruri spirituale, pe care putem, în locul prea sfînt, să le oferim astăzi Tatălui prin Domnul Isus, prezentîndu-I ceea ce vine de la El, ceea ce ne-a descoperit: desăvîrșirea Fiului Său preaiubit și a lucrării sale.

3. Ultimele cuvinte (2 Samuel 23.1-7)

Ce contrast între aceste ultime cuvinte și cîntarea de biruință care încununa încercările din pustie! David este în seara vieții. Are în urma lui toți anii de prosperitate, anii de domnie cu slava lor, cu victoriile lor, dar și cu căderile lor.

Ne este prezentat sub patru aspecte.

El este „fiul lui Isai”: umil păstor care, în spatele pustiului, păștea turmele tatălui său și nici nu era invitat la sărbătoarea familiei. El este și omul „înălțat”, cel pe care Dumnezeu l-a luat dintre țarcurile de oi pentru a-l pune în fruntea poporului său, „unsul Dumnezeului lui Iacov”, împăratul pe care l-a ales harul. Dar el a putut fi „plăcutul psalmist al lui Israel”, prorocul și cîntărețul care, dincolo de experiențele sale personale, a exprimat pe acelea ale altora, pînă a se înălța la gîndurile, sentimentele și durerile lui Hristos.

Nimic de mirare, căci „Duhul Domnului a vorbit prin mine și Cuvîntul Lui era pe limba mea”. Este inspirația divină a Scripturii. Pe de altă parte, înștiințările pe care le-a primit, ca instrument pentru a le transmite altora, erau tot pentru El: „Stîncă lui Israel mi-a vorbit”.

Ce rămîne în fata viziunii bătrînului a cărui viață se va stinge? El descrie nu ce a fost, ci ceea ce va fi: „Cel care stăpînește peste oameni”.

Îndreptîndu-se spre viitor, el îl privește pe acest împărat al slavei care va veni într-o zi și va împărăți în frica de Dumnezeu „ca lumina dimineții, ca răsăritul soarelui, în dimineața fără nori”.

Îl vede pe Hristos, dreptatea Sa, frumusețea Sa. Pare că spune: iată ce ar fi trebuit să fiu; n-am fost, dar un Altul va fi. Într-adevăr, el adaugă: „Deși nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu...” Ce umilință și în același timp ce simplitate în aceste puține cuvinte! El nu vrea să vorbească despre sine însuși, nici despre familia sa. Cu ce-ar putea să se laude? Simplu, privind în urmă, el mărturisește: casa mea nu este așa înaintea lui Dumnezeu. Totuși: El a făcut cu mine un legămînt veșnic, bine întărit în toate privințele și tare: Nu va face El oare să răsară din ele tot ce este spre mîntuirea mea? Asigurare a mîntuirii în fața morții, pentru că această mîntuire depinde de harul infinit al Celui care a stabilit pentru ai săi un legămînt veșnic, bine întărit și sigur. Pentru cei răi - fiii lui Belial - judecata este inevitabilă. Ei vor fi „arsi în întregime, de foc, pe loc”.

4. El adoarme (1 împărați 2.10; Fapte 13.36)

Lunga viață se termină. „Toată domnia și toată puterea lui, precum și ce s-a petrecut în timpul lui” (1 Cronici 29.30) nu mai sînt decît o amintire.

Privirile muribundului s-au îndreptat spre Hristos, spre slava Sa. Prin toate, el a amintit harul Său. Și acum, ochii care au văzut atâtea lucruri, care au vărsat multe lacrimi amare se vor închide. Buzele care s-au rugat și au strigat, au binecuvântat și au lăudat, se vor închide.

David intră în odihna preafericită a tuturor răscumpăraților: „el adoarme”. El așteaptă acea zi glorioasă a venirii lui Hristos, când cei care au adormit în Isus vor fi înviați, așa cum a spus el însuși: „Cînd mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău” (Psalmi 17.15).

„Și David după ce a slujit celor din generația lui prin voia lui Dumnezeu, a murit” (Fapte 13.36).

David ocupă un mare loc în aceste planuri divine; el a fost primul împărat după inima lui Dumnezeu, el a dat lui Israel acest centru din Ierusalim, pe care-l alesese Dumnezeu pentru a-Și pune Numele, el a dat măreție poporului pămîntesc și, mai mult încă, a fost în atâtea feluri, un prototip al lui Isus Hristos!

Totuși nu se poate spune că de la fiecare din copiii săi, Dumnezeu așteaptă să slujească celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu? În timpul în care trăiesc, în mediul în care sînt așezați, Dumnezeu are în vedere o sarcină precisă pentru fiecare dintre ei. El vrea să Se servească de ei, fiecare după măsura pe care i-a împărțit-o, pentru a împlini „**lucrarea** Sa pe pămînt”. În acea zi să auzi vocea Domnului spunînd că răscumpăratul Său, în ciuda multor greșeli, slăbiciuni, lipsuri, va fi „slujit după planul Său” și va fi împlinit, ca un rob credincios, slujba pentru care îl lăsase pe pămînt?

5. „Intră în bucuria Stăpînului tău”!

Dar este o fericire și mai mare aceea de a-L privi pe Acela care El însuși este lumina, acest Soare al dreptății care în dimineața fără nori va lumina toate inimile, îndeosebi ale acelor care, foarte aproape de El, în casa Tatălui, vor contempla gloria Sa. *Mereu în lumina casei Tatălui*

Orice umbră a dispărut în fața strălucirii zilei: Și foarte departe de pămînt, Sufletul nostru întreg Va gusta, lîngă El, odihna dragostei.